

El Figarot

Concurs 2006,
campions!

Els govindes,
els «castellers»
de l'Índia

Per Tots Sants,
quatre castells
de gamma extra
descarregats

**Més força,
més valor i més seny!**

ATO
amb els Castellers
de Vilafranca

Índex

Entrevista a Salvador Muntaner	4
La colla es fa gran	8
Castells globals	10
Comparant dos pilars de vuit	14
Sobre el tres de vuit amb l'agulla	16
2006, trilogia verda	19
2006, el més millor	40
Quan tot el que es carrega es descarrega	42
2007, castells a cents	45
100 quattras de nou amb folre verds descarregats!	52
Ser distingit casteller de soca-rel	56
Superverd	61
El Figa-rot	62
Frederic Cuscó guanya la primera edició del premi Oriol Rossell	64
Castells a banda	65
L'altra cara dels castellers: Eloi Martí	66

Butlletí dels Castellers de Vilafranca

segona època. Número 37. juliol del 2007

EDITA

Castellers de Vilafranca. Estatge social: General Prim, 11
08720 Vilafranca del Penedès. Apartat de correus 313

CONSELL DE REDACCIÓ

Xavi Carrasco, Miquel Ferret, Rafael Salvadó i Biel Senabre.

COL-LABORADORS

Francesc Boada, Josep Cabré, Agustí Corominas, Salva Cortés, Miquel Gallart, Josep Galofré, Fèlix Miret, Dolors Rovira, Joan Rovira, Àlex Sánchez-Granados, Òscar Serramià, David Tudela, Joan Vallès i Joan Vendrell.

FOTO PORTADA

Fèlix Miró

DISSENY GRÀFIC

Ricard Aranda i Xavi Carrasco

FOTOCOMPOSICIÓ, FOTOLITS, MUNTATGE I IMPRESSIÓ

Gràfiques Kerpe, SL. Pere el Gran, 16. 08720 Vilafranca del Penedès
Dip. L. B-29.663/86

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
Conselleria de Benestar Social

AJUNTAMENT
VILAFRANCA
DEL PENEDÈS

Editorial

Hi ha molta feina a fer

Josep Cabré

Quan llegiu aquesta editorial, ja tindrem bastants castells a les espatlles. Hem iniciat els mesos decisius. Sabem que enguany no hi ha concurs, que hem començat tard els assajos i que ha costat una mica arrencar, però cada any és diferent i cada temporada ens presenta al·licients per treballar setmana rere setmana: descarregar el tres de deu d'una vegada, fer el tres de nou amb l'agulla i, evidentment, completar un Sant Fèlix històric, per posar tres exemples. Cada any hi ha objectius que ens han de motivar i que ens han d'esperonar amb l'objectiu de fer una gran temporada.

Aviat farà vint anys d'aquell tres de nou amb folre del dia 31 d'agost del 1987, el primer castell de nou de la nostra història. Molts castellers i aficionats que llegireu això encara no hi érem, a la Colla. Penseu que, gràcies a aquells homes (i poques dones, eren altres temps) i a tots els qui ja duïen camisa verda en els anys anteriors, som on som. Vint anys i més de tres-cents castells de nou: és impressionant.

Tanmateix, l'èxit d'aquests vint anys també pot comportar que aparegui el perill de creure que ja s'ha fet tot i de constatar que els castells ara no se celebren com es feia abans. Anem a Vic, completem la tripleta vilafrànquina i la sensació que vaig notar va ser que havíem complert i prou. Potser no ens adonem del que hem fet, començant per la torre de nou amb folre del 2005, el tres i quatre de nou simultanis, els quatre castells de gamma extra del Tots Sants passat... Qui sap si, d'aquí uns anys, quan parlem d'aquests anys del final del segle XX i inici del XXI, ens adonarem del que hem fet. Ara sembla que ja hi estiguem acostumats (i que sigui per molts anys!). El fet més positiu de tot plegat és que no ens falta res per continuar fent història: tenim el millor peu del món casteller, un folre i unes manilles de categoria, uns castellers de tronc que realment són boníssims i una afició que ens dóna suport en tot moment. Amb aquests elements anirem fent gran la història de la Colla.

El 2007 també ha de ser un any històric per millorar la nostra imatge i per portar el nom de Vilafranca i el Penedès a tot el món: Frankfurt exportarà la cultura catalana pertot arreu i nosaltres hi serem, i Xile (espero que quan llegiu aquestes ratlles ja haurem pogut donar-vos la notícia que hi anem) servirà per projectar Catalunya, la nostra vila i la nostra comarca a l'altra cap del món. Tingueu en compte que allà país se n'està muntant una de molt grossa, castellerament parlant.

La junta continua treballant en altres àmbits: en el social, en el cultural, en el manteniment de Cal Figarot, preparant el 60 aniversari per a l'any que ve... Per fer-ho, comptem amb la col·laboració de gent molt diversa, perquè la Colla és de tots i crec que d'això es tracta, que els castellers i castelleres donem un cop de mà en tots els actes que organitzem. Tenim un gran potencial humà i aquest és el nostre tresor.

No és casualitat que encapçalem el món casteller. Els resultats són els que són perquè quan convé assagem tres vegades a la setmana, perquè hi ha gent que treballa pel col·lectiu traient hores a la família i a la feina (i ho fa amb satisfacció i sense demanar res a canvi).

Ser a dalt de tot significa que hi ha competència entre els castellers. Reconec que és dur veure que no et perds cap assaig i que vas al tronc, a les manilles, de crossa o d'agulla i que, per raons tècniques, arriba un moment que et treuen del lloc, però el que no trobo bé és que per això es deixi de venir a la Colla. Jo mateix, amb els anys, he comprovat que, en la majoria dels casos, al cap d'un temps el casteller ha tornat al lloc que ocupava, tot i que no és una regla fixa i hi pot haver algun cas en què això no hagi estat així. El més important és que hi hagi comunicació, tant en l'apartat tècnic com en l'àmbit social.

Tenim l'oportunitat de continuar fent història. Us animo a tots i totes a venir als assajos. Si comptéssim regularment amb els castellers i castelleres que, només aquest 2007, han vingut en un assaig o altre (em sembla que parlem d'unes 250 persones) podríem fer proves molt importants (i això sense comptar amb els que encara s'han d'estrenar). Tenim molta feina i ens espera un 2007 de somni.

Nota: Felicito l'equip de El Figarot per la nova etapa que inicien amb aquest número i que incorpora el color a tota la revista. Han treballat de valent.

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Acoteu els caps!

Salvador Muntaner

Àlex Sánchez-Granados

*«Si no digués res en un castell, ja no seria jo.
M'agrada molt parlar i, de fet, com que fins ara
mai ningú m'ha fotut un moc, doncs anem fent...»*

Estem asseguts cara a cara al Restaurant Mas Granell, davant d'un plat de raviolis de foie fresc amb ceps i un vi blanc del Penedès, i fem abaixar la música per poder parlar d'allò que més ens agrada: de castells.

Nascut a Vilafranca del Penedès un 23 de juny de 1966, està casat i és pare de la Sira. Només néixer, ja va haver de tocar el que no sona a sa mare: mira que venir al món el dia de la revetlla; va, home, va! Persona de moltes paraules, (com altres membres il·lustres de la colla), no pot estar callat en cap moment. Sempre té una frase a punt per dir en el moment just. És casteller de soca-rel, i, d'experiència, no n'hi falta, tanta com cops s'ha endut aquest cap que Nostre Senyor li ha donat. Enguany fa vint-i-tres anys que ve a la colla, i ha passat per totes les posicions: de mans, primeres, vent, lateral, però on realment fa goig de veure'l és pujant a les manilles de la torre de nou, tot un clàssic i encara dura. Acoteu els caps que això va de debò.

Com, quan, per què?

«Home, doncs la veritat és que, del com, no me'n recordo; del quan, sí, va ser per la Festa Major del 84; del perquè, tampoc ho tinc gaire clar ja que no n'havia vist mai, de castells, en ma vida. Potser perquè et coneixia a tu i al Pepe Martínez, però allò que algú em digués de venir a la colla, no ho recordo». (Comencem bé).

Què me'n dius, del racó del Serenet?

«Just el mateix any d'entrar jo a la colla, coincidint amb la compra de Cal Figarot i després de condicionar-lo, junt amb altra gent que portava molts anys a la colla, es va muntar una mena de comissió de festes (ara no me'n recordo gaire bé), en què hi havia el Montserrat, el Clavé, el Brugal, el Pepe Martínez, jo i algú més que em deixo. Vam pensar que al local dels castellers, que som gent de trago fàcil, s'hi havia de muntar un bar i vam muntar un taulell. Allò va passar a dir-se el racó del Serenet. Va ser molt divertit. Al principi, aquesta comissió també s'encarregava d'ajudar el Montserrat i companyia a organitzar el Correverdura. Després ja se'n va fer càrrec la junta».

Abans érem i ara som?

«Ha canviat molt. Abans, quan vam entrar nosaltres, cada sortida era anar a rebre gairebé sempre i era molt diferent d'ara. Ara sembla que la gent només ve a fer castells de nou i a mi mateix de vegades només em motiva anar a actuacions per fer castells de nou. En aquells anys, això de fer castells de nou era una utopia, tot i que molta gent de la que hi érem llavors encara hi som. La manera de prendre-s'ho era molt diferent. Abans anaves a fer el quatre de vuit i, si el

Foto: Raquel Tarrés/CNIV

«No crec que hi hagi cap altra colla que faci el que fem nosaltres a l'assaig»

feies, estaves tres setmanes content; ara diuen que anem a fer el quatre de vuit i la gent no hi va, a la sortida. La colla ha guanyat en nombre de gent sobretot i en la manera de portar-la, tot i que els castells que fèiem llavors i els d'ara no tenen res a veure. La gran diferència que hi veig, i alhora em fa patir una mica, és que tota la gent que ha entrat sobretot dels noranta cap aquí només ha triomfat en el món dels castells, ja que gairebé no caiem mai. Si la colla torna a anar enrere, caldrà veure què farà aquesta gent. No està acostumada a caure cada setmana. Qui tirarà el carro, si les coses van maldades?».

Hi ha un abans i un després?

«Sí, el canvi va venir amb l'entrada del Melilla, el David i el Badell. Hi va haver un canvi de mentalitat, d'atrevir-se a fer el pas. També va ajudar el fet que, al final de l'època Domènec, va arribar gent nova als troncs i es va poder arriscar més perquè teníem més qualitat i quantitat. Abans fèiem el quatre de vuit amb segons de 110 quilos i ara això és impensable (hi ha excepcions,

oi?). Tot això va coincidir amb el canvi del Domènec al Melilla, i aquest va ser molt valent amb el David i el Badell, que són els que li van fer girar el cap, el van convèncer que s'havia d'arriscar, i els va sortir bé. I amb el Lluís, doncs perfecte, oi?».

Som qui som perquè...

«Jo crec que per l'assaig. No crec que hi hagi cap altra colla que faci el que fem nosaltres a l'assaig. Això que fem d'assajos de pilar, de torre, de canalla, general, dilluns, dimarts, dimecres, divendres, a part de les bestieses que hem arribat a fer en algun assaig que hi ha colles que no ho fan ni a plaça, tot això no sé si ho fa ningú més. Els castells sols no surten: La Vella pot tenir molt bons castellers, però, si no assagen, no els fan. L'assaig, l'assaig i l'assaig... la constància, tot i que de vegades és molt pesat anar a assaig, però crec que és la diferència respecte de les altres colles».

Una, grande y libre...?

«No, en un col·lectiu com el nostre és normal que hi hagi diferents grups d'amics. El

que passa aquí és que, així que un grup es va batejar amb un nom, ara tothom bateja la resta de grups amb noms; però, vaja, ho trobo molt bé. I per part nostra, que és la Palmera, jo crec que som una colla de bona gent i que som força complidors, encara que hi hagi algú que pensi el contrari, i ens ho passem molt bé. També tenim els nostres *actus*, els nostres sopars i els nostres problemes, però, per davant de tot, hi ha la colla dels Castellers de Vilafranca i després som nosaltres, sigui la Palmera, els quintillos, els xulos, els talibans o els que siguin. Tots aquests grups són bons per a la colla».

Som una gran colla, o som una p...?

«Home, hi ha dies de tot, depèn de com t'ho miris, vull dir... (no podem parar de riure) que jo crec que som una gran colla, però també hi ha moments puntuals que, segons l'estat d'ànim que tinguis i segons com et miris la baixada d'algun autocar o l'arribada a plaça, també et fa pensar que som una puta banda, però això sí, som una puta banda de categoria, i això és el que ens diferencia de les altres colles. Tenim de tot i ho acceptem tot».

Sant Fèlix és...

«Sant Fèlix ho és tot. És la diada de l'any. Ni concurs, ni Tots Sants, ni res. Sant Fèlix està molt per davant de tot. Prefereixo guanyar Sant Fèlix que guanyar el concurs, potser perquè n'he perdut tants, de concursos. Sant Fèlix no és només una diada, són tres dies de Festa Major: l'entrada a la plaça, els assajos previs, els goigs..., no hi ha res comparable a Sant Fèlix».

Et llesves i...

«Ja fa uns quants anys que vaig a l'entrada d'ofici i després a esmorzar. D'anar-hi, hi vaig; però, d'esmorzar, no gaire. Ja sóc de poc menjar, però per Sant Fèlix, encara menys, tot i que l'any passat vaig notar que no estava tan nerviós com en altres anys..., potser és que em faig gran. De totes maneres, quan entrem a la plaça i fem el primer castell, els nervis ja s'han acabat. I a disfrutar, sobretot ara que fem grans castells. Jo crec que, si ara un Sant Fèlix ens sortís malament, em costaria de pair. Després me'n vaig cap a casa a dinar, sigui l'hora que sigui, i a la tarda ja fa molts anys que no vaig a la processó, només cobro mitja jornada i tan sols hi vaig als matins. Tot i que algun dia hi hauré d'anar, perquè tenim un tres de set pendent i, quan convencem els de la tècnica, hi aniré; però fins que no ho sàpiga del cert, continuaré veient passar la processó amb la família».

Així doncs, el concurs...?

Foto: Raquel Tarrés/CDV

«Sant Fèlix ho és tot. És la diada de l'any. Ni concurs, ni Tots Sants, ni res. Sant Fèlix està molt per davant de tot»

«Al concurs, hi sobren moltes coses. No pot ser que una actuació de castells duri tantes hores i crec que l'únic que s'hauria de fer és reduir el nombre de colles. Si ara n'hi ha divuit o vint, s'hauria de deixar com a molt en deu colles. Crec que amb això es guanyarien dues o tres hores segur. Sempre hi haurà les martingales dels de Valls i tot això, però reduir el nombre de colles és bàsic. A partir d'aquí, tant me fot que hi hagi tres o quatre rondes o repeticions. Però bé, com que tampoc ho faran».

Repassem el món casteller.

«Tot i que fa temps que es diu que el món casteller va de baixa, em sembla que no és així. Pensa que, després del que va passar a Mataró, els castells de gamma extra que s'han arribat a descarregar o carregar és la demostració clara que el món casteller va endavant. M'ha sorprès el tema dels cascs. Tot i que jo era dels que no hi combregaven gaire, en pocs mesos ens hi hem acostumat i ho trobem la mar de normal. Una altra cosa són les colles que fan a plaça castells

de sis, que jo penso que això hauria d'estar prohibit. L'únic problema serà la quantitat de gent, perquè cada cop costa més arrossegar gent a la colla, però ens hi haurem d'acostumar. Sabem que la gent la tenim tres dies a l'any i els hem d'aprofitar. Per Tots Sants no érem cap multitud i vam fer castells amb folres i manilles. De castells emmanillats, se'n faran només en dies comptats. Els castells nets són molt macos de veure i molt difícils de fer, però els castells amb folre i manilles fan més colla i més ambient que els castells nets».

Alguna curiositat o repte pendent?

«De repte pendent, en tenia un: descarregar el tres de deu anant a manilles, però em sembla que ja se m'ha passat l'arròs i que sóc una mica grandet. És una cosa que m'hauria agradat molt de fer, però ara, com a molt, m'hauré de conformar de fer-ho al folre. No és que vulgui semblar un radical del tronc, però per a mi no té res a veure el folre amb les manilles, i ja no et dic res del peu, tot i que és la mateixa feina.

Fotografia: Raquel Tarrés/CAN

«Els castells nets són molt macos de veure i molt difícils de fer, però els castells amb folre i manilles fan més colla i més ambient»

Jo, amb aquest canvi que he tingut en el tres de deu, he notat que és molt diferent la manera com es participa en un castell. Anar al folre o anar a les manilles és com anar de vacances a Coma-ruga o a Cancun. Digue'm radical si vols.

Com a curiositat, et diré que, abans que no em treguin de lloc, he pujat a totes les torres de nou amb folre i manilles que ha fet la colla a la mateixa posició. Però també se m'acabarà algun dia. I excepte dos pilars de vuit (*per lesió*), no m'he perdut cap castell de gamma extra».

Si tens alguna crítica o alguna aportació a fer, ara és el moment.

«No, crec que criticar el que fa la gent que va al davant de qualsevol colla és molt fàcil, i, com que jo no em crec capacitat per millorar res del que faci la junta o la tècnica, doncs el que facin ja m'està bé. Home, potser de vegades sí que penso que jo no faria alguna cosa que es fa, però no crec que hagi de donar consells a ningú. A plaça sí que m'agrada cridar: -tu, posa't bé!,

tu, aguanta't dret!-; això sí, perquè a molts els conec. Però coses tècniques, no».

Hi ha algun castell en què no hagin dit res?

«No, si no digués res en un castell, ja no seria jo. M'agrada molt parlar i, de fet, com que fins ara mai ningú m'ha fotut un moc, doncs anem fent... El dia que algú s'hi torni, ja callaré, però a la gent li agrada que l'animis. I, com que n'he fet tants, de castells, ara, quan posen algú que és nou, em sembla que és bo que se'l guiï una mica. Crec que és la tasca que hem d'anar fent els que portem més anys: anar ensenyant els altres perquè després et prenguin el lloc i llavors cagar-nos en la mare que el va parir».

Tens alguna mania abans de fer castells?

«Sí, abans de fer un castell important, haig de fumar un cigarret, que sempre pot ser l'últim. No saps mai el que pot passar. I portar la butxaca plena de calderilla, perquè la tele de l'hospital funciona amb monedes

i s'ha d'estar preparat. Tot això són maneres de fer riure la gent i així ens ho passem bé, dient aquestes bestieses. És la manera de treure nervis i que la gent estigui més tranquil·la. Jo mateix de vegades estic nerviós i miro les cares dels que pugen al teu voltant al folre i penso: 'aquests m'han d'ajudar a mi...'. Suposo que alguna vegada jo també dec haver fet aquesta cara, però és realment espectacular veure la tremolina amb què encara puja molta gent que ja ha fet bastants castells al folre».

De cara al futur, quins castells t'agradaria fer?

«Hem de descarregar el tres de deu amb folre i manilles d'una vegada per totes. A més, ara mateix el que em fa més il·lusió és descarregar el tres de nou amb l'agulla, almenys tinc ganes de veure'l a plaça. I, evidentment, descarregar la torre de vuit i tornar a provar la de nou amb folre al més aviat possible per no tenir deutes pendents, sense oblidar-nos de descarregar el quatre de nou net, que ja no ens ve d'una hostia».

Per acabar, digue'm què va representar per a tu ser nomenat casteller de soca-rel?

«Home, jo em vaig emocionar molt. De veritat que és una de les coses més maques que m'han passat mai als castells. T'adones que la gent et reconeix el poc que hagin fet per la colla. A més, el dia que me'l van donar em va felicitar molta gent gran de la colla i la veritat és que no m'ho esperava, i crec que ho feia de tot cor. Això em va fer molta il·lusió. No cal dir que també em van felicitar els amics. T'impresiona que tothom s'aixequi per aplaudir-te, encara que també n'hi devia haver que remugaven, però... I ara els sopars de la colla són diferents, ja no hi ha aquella emoció, ara tot és igual».

Interioritats

A taula

Carn o peix: carn.

Un vi: Gran Caus rosat.

Un plat: la paella.

Un licor: whisky de Malta.

Un tabac: Ducados negre.

A plaça

Una diada: Sant Fèlix.

Una plaça: la plaça de la Vila.

Un castell: la torre de nou amb folre i manilles.

Una diada per recordar: dues, Tots Sants del 90 i Sant Fèlix del 95.

Una diada per oblidar: Sant Fèlix del 94.

Vint anys
del primer
castell de nou

La colla es fa gran

*Per Sant Ramon de fa
vint anys, els Castellers
de Vilafranca van
carregar el primer
castell de nou.
Cap colla de fora
de Valls no ho havia
fet abans.*

Foto: Felix Miró

Biel

Carregar un castell de nou el 1987 era una proesa. Per comprovar-ho, només cal repassar els castells d'aquesta alçada que s'havien vist fins aleshores al segle XX. La Colla Vella dels Xiquets de Valls n'havia descarregat un (justament el primer que s'intentava la centúria passada, el quatre de nou amb folre del 1981) i n'havia carregat nou: quatre quatsres i cinc tresos. La Joves Xiquets de Valls, que s'havia estrenat el 1986, havia descarregat un tres de nou folrat i havia carregat dos quatsres i dos tresos (un dels quals, el mateix 87, per Sant Fèlix).

L'any havia començat fort: per Sant Joan, la Vella i la Joves van carregar el tres de nou, però les setmanes següents no van portar cap novetat i, a finals d'agost, els Castellers de Vilafranca es veien amb cor d'afegir-se al selecte grup.

Cap al nou

La primera pedra s'havia posat el 1985. Gràcies al nou local, Cal Figarot, s'havia assajat el cinc de vuit (inèdit en l'història vilafraquí) i la colla es disposava a intentar-lo per la Festa Major. Aprofitant el reclam de gent que portava el cinc, els tècnics anaven fent proves d'un castell de nou (unes paraules que aleshores eren gairebé sinònim de quimera), però no del tres, sinó del quatre. El cinc es va descarregar el 30 d'agost i, empesos per l'eufòria i les proves dels assaigs, després es va tirar el primer castell de nou de camisa verda. El quatre de nou, però, encara li anava gran a la colla, que aquell dia havia justificat de sobres la cara de felicitat que feia a processó. L'intent va servir per provar "de veritat" un folre dalt d'un peu, una cosa que el 2007 sembla senzilla però que vint anys enrere feia anar de corcoll els tècnics de les colles grans.

El 1986 es va continuar apostant pel quatre i el dia de Sant Fèlix va ser la data escollida per tirar-lo. S'hi van fer dos intents del castell, però cap va anar bé i es van deixar els deures per al concurs. A Tarragona l'intent no va ser gaire millor i la colla es va quedar sense l'enyorada recompensa.

L'any següent va ser el bo. Hi va haver un canvi: es va prioritzar el tres per davant del quatre, i no es va esperar a Sant Fèlix per provar-lo a plaça. La festa de Màrtirs Street (una actuació que en aquells anys era habitual a començaments d'agost), ben entrat el vespre i la plaça de la Constitució (on tenia lloc l'exhibició casteller), va ser el marc triat per intentar superar la marca. El castell va arribar a dosos abans de trencar-se, però va deixar el convenciment que, amb una mica més d'assaig, Sant Fèlix no fallaria. Però també va fallar. El

dia 30 d'agost, en la diada principal per als Castellers de Vilafranca, a la plaça de la Vila i en tercera ronda, es tira el tres de nou (abans havíem descarregat la torre de vuit, intentat el cinc i completat el carro gros), però, entrant sisens, la canalla gira cua i el castell es desmunta.

Tanmateix, tal com explicava a les pàgines de EL FIGAROT el Josep Galofrè, aleshores membre de la tècnica, Sant Fèlix no ens havia abandonat del tot perquè, a processó, a l'alçada del carrer de la Font tocant a la Parellada, la canalla (estem parlant del Jordi Bustos i l'Antonio, entre d'altres "angelets") va decidir parlar amb el Carles Domènech, el cap de colla, per assegurar-li que, si l'endemà es tirava el tres, ells no es farien enrere.

Per Sant Ramon

Per aquesta raó el primer castell de la història de la colla va arribar el dia 31 d'agost i no pas el 30. En bona mesura, aquí va agafar força la idea que els Castellers de Vilafranca aconsegueixen més èxits per Sant Ramon que per Sant Fèlix i es va donar peu a nombroses teories per explicar el fenomen, desmentides en els últims anys.

El dia 30 al vespre i el 31 al matí, doncs, va córrer la notícia que es tornaria a provar el tres i, un cop a plaça, es va comprovar que la crida havia fet efecte i que hi havia prou gent, amb camisa o sense, per muntar un peu (llavors, això de fer córrer la veu per arregar gent per construir una bona base no era gaire habitual). A la primera ronda (passades les tres; era el dia 31), es va descarregar la torre de set per escalfar-se i, a la segona, va arribar l'hora de la veritat. Es va haver d'improvisar algun canvi d'última hora a causa de les seqüeles que havia deixat la caiguda del cinc de vuit del dia anterior, però, del castell, sobretot es recorda l'ascensió meteòrica que va fer l'enxaneta, el Fernandito, fins arribar a dalt de tot. Ell mateix, quan era a quints, va dubtar uns segons. Semblava que la història es repetia, però el record de la jornada precedent, el crit de la plaça (que va tornar a ser unànime i decisiu) i la cara que devia fer el cap de colla van esperar el crio d'una manera tan efectiva que s'han vist poques pujades tan fulminants com aquella. Uns segons després de l'aleta, el castell va caure. Vilafranca ja tenia colla de nou.

Tan alt com Valls

El Diari de Barcelona, un dels rotatius de l'època, l'1 de setembre titulava així la crònica del dia 31: "Vilafranca ja fa castells tan alts com Valls". El tres de nou amb folre carregat ara fa vint anys té uns quants mèrits

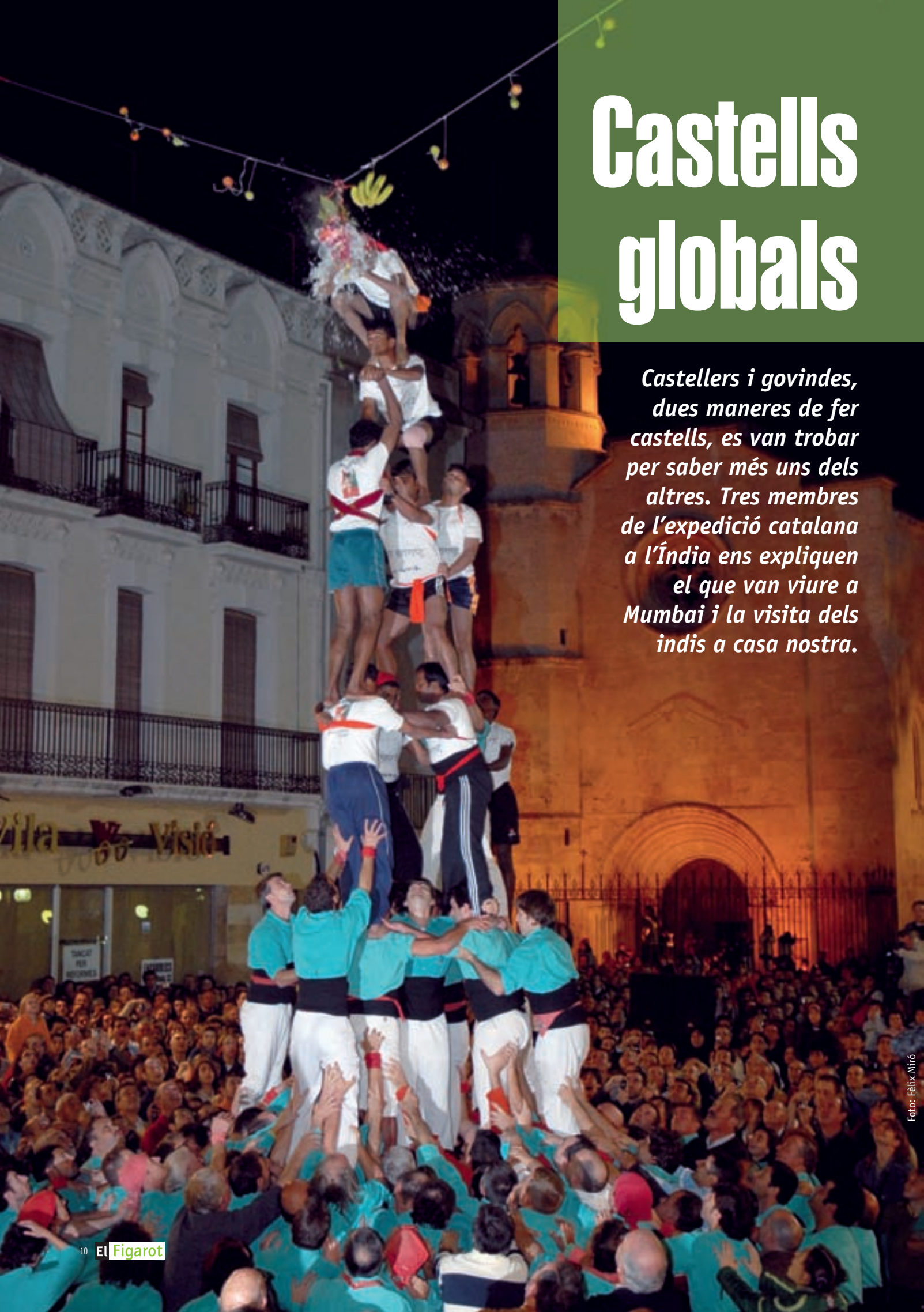
per passar a la història amb lletres d'or ja que, a banda de ser el primer d'aquesta alçada que feia la colla, trencava el monopoli vallenc en la categoria. Per primer cop (i això incloïa el segle XIX), una colla de fora de Valls, i sense cap participació vallenc, feia un castell de nou pisos. Després del tres va venir el quatre, l'1 de novembre, i, de mica en mica, la colla vilafraquina va anar consolidant-se com a puntera, discutint (junt amb els Minyons de Terrassa) la supremacia dels de Valls i ocupant el lloc de privilegi que té en l'actualitat (tant pels castells aconseguits com per la valuosa aportació que ha fet a la tècnica casteller en forma de construccions inèdites). El 31 d'agost de 1987 la colla es va fer gran de debò, i no ha parat de créixer.

Foto: Biosca

Castells globals

Castellers i govindes, dues maneres de fer castells, es van trobar per saber més uns dels altres. Tres membres de l'expedició catalana a l'Índia ens expliquen el que van viure a Mumbai i la visita dels indis a casa nostra.

L'Índia, un país de forts contrastos

Dolors Rovira

L'estiu passat em vaig afegir a la petita expedició que anava a l'Índia per fer el documental sobre les colles castelleres o mandals. Sempre m'havia cridat l'atenció aquest país, la seva cultura, la gent i tota la màgia que se'n desprèn. Ara tenia una bona oportunitat per anar-hi. No em vaig endur cap decepció, tot al contrari, em va sorprendre tot i cada moment que vivia. Van ser onze dies plens d'emocions i molt intensos.

Abans de marxar, m'havien dit que, quan arribaria a l'aeroport, sentiria unes olors molt fortes, i no va ser així. Recordo, però, la foscor en sortir de l'aeroport i unes imatges de dones amb nens al coll que s'acostaven silenciosament i paraven la mà. Els guies que ens esperaven ens feien pujar als taxis de pressa i sense dir ni una paraula, la majoria només parlaven hindú. Ens portaven cap a l'hotel passant per carreteres i carrers plens de barraques i misèria. Allò provocava dintre meu la incertesa del que és desconegut. Aquests dubtes, al cap de pocs dies de conèixer aquella gent, van marxar del tot. Vam saber que eren persones honestes i molt servicials.

Cel gris

L'endemà ens vam adonar que el cel de Mumbai era de color gris i que probablement aquell to ens acompanyaria tots els dies. Era el mateix color de les cases, les barraques, les cares de les persones, els gossos famèlics que voltaven pel carrer, els corbs que remenaven els contenidors de brossa dels carrers, les vaques que passejaven pels carrers i algun elefant amb el seu amo demanant almoines... Tot això, però, contrastava amb els vermells, els blaus intensos, els grocs i els liles dels saris (vestits de les dones), de les imatges dels nombrosos temples, dels mercats multitudinaris de roba i les parades ambulants de fruita degudament ben posada i acolorida.

El davant del nostre hotel era ple de barraques. La primera impressió et feia patir, però, a mesura que t'hi acostaves, veies que s'organitzaven i semblaven feliços vivint d'aquella manera. Cada «forat» era una botiga: sabaters, ferrers, forners, barbers, modistes, drapaires... A les set del matí

tot es posava en marxa. De dins aquelles «barraques», en sortien canalla i dones perfectament polides amb els seus vestits. No totes les «barraques» eren així. Vam veure molta més misèria, gent dormint a sota els ponts, a les voreres de les autopistes, tirada pels carrers.

Hospitalitat

M'agradaria explicar la visita al barri de pescadors perquè va ser d'una plasticitat impressionant. Les olors desagradables de peix podrit que vam percebre a l'entrada es van anar diluint a mesura que ens acostàvem al mar. La vista es recreava d'unes imatges fora de sèrie. Va ser com si ens traslladéssim a l'edat mitjana. Moltes barques grans arribaven i altres marxaven, els pescadors recollien o cosien xarxes de tots colors. Dones amb coves al cap plens de peixos, el mar, colors i mil colors: verds, blaus, vermells, grocs, marrons... i un silenci de mar. Nosaltres érem els únics diferents. (Un breu incís: a Mumbai quasi no hi ha turistes.)

Trobàvem gent pertot arreu: pels carrers, als trens, a les estacions, als mercats, i no cal dir el dia de l'actuació «castellera». A les places diuen que hi havia entre trenta i quaranta mil persones, i unes cinc-centes colles repartides per tot Mumbai.

Ningú del nostre grup no havia estat mai tan acollit per la gent com a l'Índia. Cada nit anàvem a un barri diferent a veure l'assaig del gran dia. Ens donaven la benvinguda amb flors, ens ungien la cara amb espècies, ens rebien amb traques i timbals, ens posaven uns turbants en senyal de festa, ens oferien begudes, menjar i regals i, sobretot, molta hospitalitat. Ens obrien les humils cases, ens

presentaven tota la família; els nens i nenes ens regalaven un somriure i ens demanaven que els escrivíssim els noms a les llibretes; ens demanaven que els féssim fotos... ens deien els seus noms i nosaltres els regalàvem fotos del tres de deu, mentre ells comptaven meravellats els pisos.

Era el moment en què el Fèlix penjava en una paret els pòsters de castells i els explicava qui érem i com eren aquelles construccions. Seguidament, els nostres tres castellers, el Fèlix, el Ramon i la Jordina es camuflaven amb tota la colla i feien castells amb ells.

El dia de la festa gran

El dia 16 d'agost, dia de la gran festa, vam viure una emoció darrere l'altra: places plenes; castells a cada cantonada; aigua de la pluja (quan parava de ploure, tiraven més aigua dels balcons o amb unes mànegues instal·lades dalt d'unes grues); olles penjades amb cordes i garlandes de flors; olles que es trencaven i altres que deixaven perquè no hi arribaven; cases que ens convidaven i ens mostraven els ingredients que posaven a dins les olles que després trencarien; guardaespalles que ens obrien pas perquè passéssim; camions pintats de mil colors, plens de nois que anaven a fer «castells».

Aquell dia vam sortir de l'hotel a les set del matí i hi vam arribar a mitjanit, després de passar per les places més «castelleres» i gaudir de les seves construccions i d'un protocol molt diferent al que estem acostumats. Tot era una barreja de música, aigua, molta gent, periodistes que ens entrevistaven, polítics que ens presentaven les multituds... moltes emocions i un bon record que ens vam endur cap a casa.

Records d'una trobada amb els govindes de Mumbai

Agustí Corominas

Humanitat, festa i germanor

Si mai aneu a Mumbai durant el mes d'agost o a principis de setembre, és possible que trobeu olles penjant per les places o per les cruïlles dels carrers. No les busqueu, però, com a reclam turístic en grans avingudes ni penseu emportar-vos-les com a record ja que no les trobareu. Aneu als barris populars on es cou la vida de cents de milers de persones, barris atapeïts de gent que no regateja cap esforç ni us farà pagar diners per donar-vos la millor benvinguda que mai hagueu tingut i emportar-vos el cor ple de records. Aquí és on trobareu els govindes, els castellers indis, reunits en mandals (colles); i és que la primera impressió que tens dels castells a l'Índia és la d'una gran humanitat, festa i germanor.

En Vinay, del mandal dels Lord Hanuman Gymko, un noi d'uns vint anys, parla amb passió de com la construcció de les torres ha servit per unir la família, el barri. Cada vegada que assagen els castells en el gris i humitejat pati interior dels blocs de pisos, fan les danses rituals de festa al déu Hanuman i pregunten perquè ningú caigui. -De moment ningú ha caigut ni ha pres mal-, comenta satisfet.

Un mandal de dones

La Shalaka, fundadora de la colla de dones, ens comenta la importància del mandal de dones per reivindicar el seu paper dins la societat índia. Ella la va fundar i una de les primeres coses que va sentir quan va pujar en un castell era que podia fer i ser considerada per la seva societat com un home. Les noies amb pantaló curt i samarreta es preparen tot l'any jugant al kabaddi. Un mes abans del Janmashtami assagen sota la llum d'un focus esmorteït en un descampat. Sorprenen veure-les arribar o anar-se'n de l'assaig amb el seu elegant sari enmig d'un barri humil de casetes petites i barraques.

L'Ashak Sankard, del mandal Govind Pata, ens diu: -La família creixia i havia d'estar separada per causa de l'espai i vam venir aquí i no teníem res, ni mandal ni temple, i després de fer un equip de kabaddi vam decidir que ens fariem govindes i vam construir un gimnàs-. Actualment al barri de barraques hi ha aigua corrent i lavabos públics ben organitzats. Els Govind Plata van guanyar el millor premi de l'any passat, ni més ni menys que 1.500.000 pessetes! Una quantitat astronòmica per a la societat índia. Van destinar els diners a comprar una furgoneta per atendre les necessitats del

barri. La mateixa furgoneta que aquest any ens acompanyava a l'hospital a veure un dels joves que havia pres mal tot fent castells. La seva il·lusió era saludar-nos.

El Janmashtami

I després dels mesos d'assaig arriba el dia del Janmashtami, el gran dia dels govindes, el dia de l'aniversari del déu Krishna, el dia que els govindes surten al carrer a trencar olles. Aquell dia queia una forta pluja monsonica que semblava que inundava la ciutat en un mar. Nosaltres érem a l'hotel, desanimats. De sobte, però, arriba el nostre guia i ens diu que la pluja no espanta els govindes, al contrari, els estimula. Més de 500 colles corrien ja pels barris de Mumbai en camions guarnits i plens de govindes que, amb crits i cants i sota la forta pluja, anaven per la ciutat buscant olles per trencar. Un fenomen que passava pràcticament desapercebut en una ciutat d'uns 19 milions d'habitants. Ara ja sabíem, però, on els havíem d'anar a trobar. La primera lliçó, l'havíem après. Els havíem d'anar a trobar allà on la gent és solidària, acollidora, generosa.

Els carrers i les places d'alguns barris s'omplen de gent, de govindes, que volen trencar l'olla. L'olla que, segons la tradició, l'entremaliat déu Krishna, quan era petit, intentava aconseguir. La volia pel iogurt i la mantega que hi havia dintre (derivats de la llet, aliment principal per a la vida, segons la tradició hindú). La seva mare li va posar ben amunt perquè, com que era tan golafre, no se n'atipés més del compte. El trapella nen Krishna, però, se les va empecar i, amb la col·laboració dels seus amics, pujant uns sobre els altres, aconseguia atipar-se del preuat aliment.

A mida que el matí avança les colles es van concentrant a les places més importants, on les olles són més altes i els premis més abundants. Les places s'omplen de gent fins al punt que és impossible circular. Les colles que s'hi atreveixen van arribant i construeixen els seus millors castells. Però sobretot ha començat la gran festa, festa de música, ball i castells dedicada al déu Krishna, que durarà fins ben entrada la nit. Durarà fins que es vegin les construccions més importants i fins que la colla que hagi fet la millor construcció tingui l'honor de trencar l'olla amb els millors premis.

Si algun dia aneu a Mumbai a veure els «castells», vigileu on aneu, potser no els trobareu. Aneu allà on la gent és amable i generosa; allà on, en acabar l'actuació, els enxanetes de les colles rivals són capaços de saludar-se i de fer-se un petó.

Deu dies amb els govindes a Catalunya

Fèlix Miret

De tot el que vam fer i va passar en aquells intensos deu dies, em quedaria amb les següents «diapositives lèxiques» que us mostro seguidament:

La trucada

Fins que no vaig rebre la trucada dels govindes des de l'aeroport de Suïssa no em vaig acabar de creure que la cosa anava de veritat: els govindes venien a Catalunya.

Seguiment mediàtic

L'anada cap a l'aeroport ja va ser impressionant perquè el telèfon mòbil no parava de sonar:

-Que som de TVE i volíem...

-Però si ja m'heu trucat avui al matí...

-No, que som d'un altre programa.

Els d'informatius de TV3: -On ets?

-Al tren. Me'n vaig a llogar les furgonetes.

-Venim on siguis d'aquí a dues hores...

Amb un trípode plantat al mig de la vorera, ja em veig parlant davant de la càmera dels informatius del migdia sobre la gira dels govindes.

L'Amit

L'Amit va ser el primer de travessar la porta màgica de les arribades i, darrere seu, unes cares que havia conegut en algun racó del transitat Mumbai...

La primera cervesa

En Jordi Simó, que va ser qui ens va acompanyar amb l'altra furgoneta al llarg de tota la gira, va preferir passar per les costes del Garraf perquè veiessin el mar. Només arribar al primer àpat, vaig experimentar una anècdota en el moment en què em disposava a convidar el pare de l'enxaneta a una cervesa. Em va dir que sí, però em va fer esperar un moment. Seguidament va inclinar el cap mirant el sostre, va ajuntar les mans en senyal de pregària, va dir quatre paraules en el seu idioma i em va mirar amb aquells ulls de felicitat per indicar-me que ja podia veure la cervesa perquè el seu déu li havia donat el vistiplau. A partir d'aquell moment, vaig palpar que aquella gent realment venia d'un altre món.

El gurú de Can Cassanyes

Havia de trobar maneres de motivar-los a l'hora de despertar-se, que sempre era una operació molt lenta. Els vaig dir que l'endemà aniríem a veure el gurú, perquè enten-

guessin que anàvem a veure el fundador de la colla dels Castellers de Vilafranca i que era una persona molt respectada. La nostra sorpresa va ser quan, un cop davant de l'antic portal de Can Cassanyes, amb l'Oriol al replà de pedra, anaven passant en «fila índia» per besar-li els peus i tocar-li els genolls en senyal de respecte i adoració. La visita al seu *quarto* de castells va ser filmada de dalt a baix, amb els comentaris dels castells emmarcats en la veu del mateix Oriol.

L'entrega de camises

L'acte en què els vam donar camises verdes, se'l van prendre com una cerimònia molt important. Vaig comprovar que són molt fidels als símbols i que, al llarg de tota l'estada, em demanaven permís quan altres colles els regalaven samarretes o obsequis d'altres colors.

Una dona entre homes

Cal remarcar que gràcies a la vinguda dels govindes una noia va poder fer castells amb homes, cosa que a l'Índia està totalment prohibida, tot i que a algunes colles de dones les ajuda un nen enxaneta durant els primers anys. Cada cop hi ha més voluntat de trencar aquesta barrera.

Janmashtami a la plaça de la Vila

També em quedaria amb el moment de tirar la corda des de dalt de casa els Huguet a la plaça de la Vila gràcies a la gestió d'en Lluís Galofré. En aquell moment vaig pensar que o tot sortia molt bé o havia de canviar de poble perquè, en un espai tan casteller, la cosa havia de quedar prou digna. Per sort (o gràcies al déu Krishna...), tot va anar molt bé, i es va trencar el handi amb una plaça plena. Es va crear un ambient molt semblant al que es viu a Mumbai durant el Janmashtami Festival.

Cerimònia completa

Quan vam anar a TV3, un cop havíem acabat d'enregistrar el castell al plató, quan l'actuació representava que ja s'havia acabat, els govindes es van traslladar darrere l'escenari i van continuar entonant el cant tradicional. Així van acabar off-line la seva cerimònia.

Convidats a dinar

Anàvem amb dos taxis per la Diagonal de Barcelona i em sona un altre cop el telèfon: era la propietària d'un restaurant indi de

Foto: Raquel Tarrés / CaV

Barcelona que ens convidava a dinar... Resulta que ens havia vist feia uns segons per TV3. Vam haver de convèncer els taxistes que canviessin de direcció i vam gaudir d'un àpat indi autèntic.

Altres moments

El pilar que es va fer al Saló de Sessions de l'Ajuntament; la ballada dels gegants; la invasió que van fer de la cuina del restaurant de l'Escorxador perquè poguessin cuinar ells mateixos; el Jou comprant verdures el mercat intentant entendre's amb un indi atabalat; el moment en què el Lluís i l'Aleix intentaven dibuixar el castell que havíem de fer combinant castellers i govindes, fent servir dos colors damunt una cartolina blanca; l'assaig multitudinari a Cal Figarot; la cara d'entusiasme quan els vam mostrar vídeos a Cal Figarot, i el dia que van descobrir un pòster de la Muixeranga d'Algemés gràcies al Salva Cortès.

Nota: En Mr. Índia, la nit abans de marxar cap a l'aeroport, em va dir que, si netejava el terra amb una mica d'aigua abans de fer un pilar, no em cauria mai. Doncs si aquesta temporada em veieu amb una galleda plena d'aigua abans d'aixecar un pilar, no us n'estranyeu...

Comparant dos pilars de vuit

Fèlix Miret

Feia molt de temps que no veia cap pilar de vuit descarregat però, gràcies al viatge a l'Índia de l'agost passat, per uns moments em va quedar al cos una sensació semblant a la que havia sentit a la Diada de Santa Úrsula del 1998, a la plaça del Blat de Valls. Realment vaig poder viure de prop una estructura semblant, fins i tot més alta, en un marc impressionant: la plaça de Thane, a Mumbai, plena d'unes 40.000 persones en silenci; aquest silenci que, fins aquell moment, creia tan nostre.

A banda del silenci que es fa a la plaça quan s'enlaira un pilar de vuit, també es poden establir moltes comparacions més entre el nostre espadat de vuit i la construcció anàloga d'aquests castellers de l'Índia, és a dir, dels govindes. En aquest article analitzaré les diferències i les semblances que hi trobo, sobretot pel que fa a l'estructura. Com que ells no tenen un nom per a cada una de les posicions que componen la construcció, per referir-m'hi faré servir la terminologia catalana que per analogia correspon a cada lloc.

Diferències

L'organització

Encara que de fora sembli que el peu es munta d'una manera molt desordenada, la veritat és que el muntatge de la construcció segueix una gran organització. Fan fins a quatre bases, que s'enfilen a un ritme impressionant. Un cop arriben els puntals a la seva posició, tota l'estructura es queda parada, tensada, com si s'hagués congelat per art de màgia. És clar que aquestes bases no necessiten aguantar molt de pes perquè, al tronc, hi van pocs govindes: fet i fet, el màxim pilar que enlairen «net» és el de tres. Mai no utilitzen quatre persones soles una damunt de l'altra. Tal com he indicat més amunt, la posició de cada govinda no té un nom, només hi donen números. Fan servir un sistema de múltiples escaletes molt elaborat, de manera que el pes no recau sobre una sola rengla.

Persones per pis

Després d'entrevistar dos històrics fundadors

de la colla Bal Gopal Mitra Mandal, em vaig interessar pels «mapes» de pinyes, o sigui, el disseny de l'estructura traçat sobre paper. En un full en blanc em van mostrar les tres maneres que tenen de fer el seu «pilar de vuit» (castell màxim per a ells) i que han seguit en els darrers tres anys. Seguint la nostra terminologia, el nombre de govindes a cada posició és el que mostra el quadre següent:

	2004	2005	2006
Pinya	12	10	6
Folre	6	5	4
Manilles	4	4	3
Puntals	3	3	3
Repuntals	2	3	2
Tronc	1	1	1
Dos	1	1	1
Enxaneta	1	1	1

Persones que formen l'anella interior (inside ring). L'anella exterior (outside ring), o sigui els nostres cordons, pot arribar a tenir unes 300 persones.

A aquests nombres, hi hauríem d'afegir una anella interior i una anella exterior, la primera composta de tres agulles a l'alçada de la pinya, el folre i les manilles, que agafarien els genolls dels pisos superiors, i l'altra anella seria una suma d'escaletes i gent de reforç.

L'inxaneta, el puja a les espatlles el mateix dos des del peu de la torre i, quan arriben al sisè pis, es despleguen a l'estil muixeranguer i es col·loca un damunt l'altre.

Si ho comparem amb el nostre pilar de vuit, observem sensibles canvis pel que fa als castellers que ocupen posicions concretes:

Pinya	Folre	Manilles	Quart
60	40	20	1
Quint	Sisè	Dos	Enxaneta
1	1	1	1

El crit

Els components de la pinya i el folre fan un crit sincronitzat impressionant que significa una pregària dedicada al Lord Krixna, d'aquesta manera donen ritme i sincronia al castell.

La «faixa»

No porten faixa. Duen uns tirans que utilitzen per tensar-se els uns amb els altres. El concepte de compactar no l'han aplicat ni individualment ni col·lectivament. Creuen en l'equilibri i la posició complementària.

El tronc

Pel que fa als castellers del tronc, el quart rep l'ajuda d'un contrafort i d'un altre govinda davant seu. Per tant, la seva mida és més un d'un terç que d'un segon convencional com els nostres. El quint és un terç nostre boníssim: ha de posseir un gran equilibri i ser molt lleuger, però també ha de tenir molta potència de cames. El dos és més gran que els nostres perquè ha de pujar amb l'enxaneta a les espatlles. El tronc es desplega seguint una tècnica molt semblant a la de la Muixeranga d'Algemesí.

L'olla

Els govindes han de fer una construcció que els permeti arribar a l'alçada d'una olla o handi que prèviament han penjat a una certa alçada al mig de la plaça. Aleshores, l'enxaneta la trenca amb el cap o amb una peça de ceràmica que porta a la mà.

L'assaig

Els mandals -o sigui, el que nosaltres anomenem colla- també assagen. Cada carrer o barriada fa l'assaig al carrer. Em va sorprendre molt el fang que hi havia a terra i que sempre anessin descalços, llevat del mandal que va aconseguir el primer castell de vuit ara fa uns deu anys, que tenia un espai ben asfaltat.

La plaça

Només hi ha algunes places a Mumbai on es fan castells de vuit pisos. A les altres se'n fan de set o de sis, tot plegat dins d'un sentit de festa que no s'atura en cap moment i que sorprèn. Tot i la gran rivalitat que s'estableix entre els grups, la plaça literalment «balla» a ritme d'un Dj. Hi ha unes grues immenses d'on pengen unes mànegues d'aigua connectades a un camió cisterna que va tirant aigua a mesura que el castell va pujant. I això encara que plogui a bots i barrals, però aquesta gent es pren els rituals d'una manera molt estricta.

La dona

No hi ha noies involucrades en el pilar de vuit seu. Elles tenen mandals que només són femenins i aconsegueixen arribar fins als sis pisos.

L'aleta

El que per a nosaltres seria l'aleta del castell, l'enxaneta la fa ajuntant les dues mans amb els braços estirats en direcció vertical. En

el cas de la construcció de vuit pisos, no trenquen l'olla perquè, a la plaça de Thane, la hi pengen més amunt per provocar la superació amb vista a l'any següent. Així els govindes poden tenir un nou objectiu: arribar al novè pis? Es veu que el van provar, però no el van carregar.

Els enxanetes

Ja he comentat abans que l'enxaneta puja des de baix fins al seu pis a sobre de les espatlles del dos, o sigui, que ell sol no s'enfila. Una altra diferència que sobta molt és que, un cop finalitzada l'actuació, els enxanetes de les colles rivals pugen al balcó de l'Ajuntament i s'hi fan una abraçada per mostrar que la rivalitat és simbòlica.

El quart

El quart no tira cap mocador ni fa cap crit de guerra.

Semblances

El cap de pinyes

Hi ha una figura semblant al que nosaltres anomenem cap de pinyes. Lògicament, aquest dona ordres i puja damunt les espatlles d'un casteller perquè tothom el vegi mentre crida els noms. Potser fóra bo de trobar un punt alt per al nostre cap i que així pugui veure ràpidament a tothom.

El silenci

He destacat al començament que em va impressionar el silenci que es feia a la plaça quan es provava la construcció de vuit pisos. Tot al revés del que passa quan se n'intenten de set. En el de vuit, la música s'atura i la gent emmudeix, tal com passa (o passava) quan aquí intentem castells de gamma extra i sobretot el pilar de vuit (de fet, el so de la gralla és l'únic que trenca el silenci).

Els símbols

Tant ells com nosaltres tenim uns «sants» que marquen les diades tradicionals, als quals advoquem perquè ens ajudin (tot i que també confiem la nostra sort a l'assaig i a la feina ben feta). Els govindes actuen un dia a l'any, quan es commemora el naixement del déu Krixna Govinda. Aquest dia, el Jah-mashtami, no sempre coincideix d'un any a l'altre en el nostre calendari i acostuma ser a l'agost o a començament de setembre.

El local

Només alguns mandals tenen local. Un dels que vam visitar tenia un gimnàs incorporat i una sala de trofeus i fotos. Es tractava del primer mandal que havia aconseguit el pilar de vuit a l'Índia i es notava que el grup estava molt organitzat.

La concentració

L'última semblança que remarco és el moment de màxima concentració abans d'intentar una construcció. Tant allà com aquí es percep en les mirades i en els gestos el sentit de responsabilitat.

Foto: Fèlix Miró

Sobre el tres de vuit amb l'agulla

Miquel Ferret

El 29 d'octubre de 2006, els Castellers de Vilafranca van assolir una nova fita en el món casteller en forma de tres de vuit amb l'agulla. Aquest castell va ser carregat i descarregat per primera vegada a la història a la plaça del Cap de la Vila, de Sitges.

Amb la consecució d'aquest castell inèdit, els de la camisa verda continuen amb el seu afany d'innovació que ja els va portar en el seu moment a intentar la torre de nou amb folre i manilles, el quatre de nou amb folre i l'agulla i la torre de nou amb folre, entre d'altres castells que han passat a ampliar la gamma. Es tracta, doncs, d'un nou repte, fruit de la voluntat d'autosuperació de la colla, d'assolir l'encara més difícil i així regalar a l'afició castellera noves construccions i, per tant, noves emocions.

Davant de cada nou castell inèdit no deixen de sortir algunes veus crítiques que consideren que els castells «són els que són» i que «ja està tot inventat». Aquestes opinions, però, entren en contradicció amb la mateixa essència dels castells, entesa com una activitat dinàmica, en permanent evolució i superació. Sigui com sigui, el tres de vuit amb l'agulla és un gran castell que compleix tots els requisits i cànons castellers establerts, i que segur que passarà a enriquir el catàleg de construccions que les colles podran aixecar en les actuacions a partir d'ara.

El debat que es planteja en aquests moments és: quin grau de dificultat té el tres de vuit amb l'agulla respecte de la resta de castells? On se situa aquesta estructura en el conjunt? Davant la novetat, alguns mitjans de comunicació han optat per puntuar igual el tres de vuit amb l'agulla que el quatre de vuit amb l'agulla. Al meu parer, es pot parlar de si un castell o l'altre és més difícil o més fàcil de fer, però mai poden tenir la mateixa dificultat perquè són estructures diferents. Si els puntuem igual, reproduïm l'error que es va cometre a mitjan anys 90 quan molta gent puntuava igual el cinc de nou amb folre i el quatre de nou amb folre i l'agulla, o fins fa poc es donaven els mateixos punts a la torre de vuit i el tres de deu amb folre i manilles. En la meua opinió, castells diferents no poden tenir puntuacions iguals.

A l'hora de comparar els dos castells, són nombrosos els arguments que ens porten a considerar el tres de vuit amb l'agulla el germà gran del quatre de vuit amb l'agulla. Avui en dia ningú discuteix que el tres de vuit és més difícil que el quatre de vuit. A més, el tres s'ha d'agafar molt obert i això n'augmenta la dificultat ja que un tres obert és més complicat de treballar que un quatre obert; per això són necessaris segons i terços amb molt de braç i potèn-

cia. Així mateix, el tres de vuit no es pot desfigurar; si això passa té menys defensa que el quatre. Pel que fa al pilar de sis, aquest ha de pujar encara més fi i sense oscil·lacions perquè l'espai és més reduït; els pilaners l'han de bastir amb molt de compte per no tocar l'estructura del tres; i si ja és difícil aguantar el pilar de sis amb quatre agulles dins del carro gros, encara ho és més aguantar-lo amb dues agulles a dins del tres. A la pinya, el treball dels laterals i dels vents resulta més complicat que en el quatre. I, si ens fixem en el pom de dalt, veurem que l'entrada de l'aixecador del tres a dins del pilar presenta dificultats afegides a causa de la posició dels dosos i el poc espai de maniobra que comporta un pom de dalt més tancat.

Aquestes són algunes de les raons que corroboren que el tres de vuit amb l'agulla és un castell més difícil que el quatre de vuit amb l'agulla, just per sota de la complexitat que presenten els castells de nou amb folre bàsics. Ara només cal esperar veure com s'incorpora finalment aquest castell en el catàleg de construccions en aquesta temporada i en el proper concurs de castells. I sobretot saber quan podrem gaudir d'aquest castell amb un pis més d'alçada.

Foto: Fèlix Miró

OPEL

Concessionari Oficial per a les comarques de l'Alt i Baix Penedès i Garraf

Jounou, SA

Concessionari Oficial per a les comarques de l'Alt Penedès i Garraf

Av. Tarragona, 139
Tel. 93 890 03 03 · 93 890 44 33
08720 Vilafranca del Penedès

Ctra. Vilanova-Sitges, km 42,3 · P. Vilanoveta
Tel. 93 814 22 64
08810 Sant Pere de Ribes / Vilanova

Ctra. Nacional, 340, km 1.187
Tel. 977 66 77 66 · 43700 El Vendrell

VEHICLES D'OCASIÓ
400 COTXES EN ESTOC

GRAN OFERTA DE KM 0

QUALITAT GARANTIDA

Al costat dels concessionaris Opel

HONDA

Concessionari Oficial per a les comarques
de l'Alt i Baix Penedès i Garraf

Styl Auto, s.a.

c/ Castellet, 8 - Pol. Ind. Av. Tarragona
08720 Vilafranca del Penedès
Telèfon 93 817 01 03

Ctra. Vilanova-Sitges, km 42,3
Pol. Vilanoveta
08810 Sant Pere de Ribes / Vilanova
Telèfon 93 814 22 46

Concessionari Oficial per a les comarques de l'Alt i Baix Penedès, Garraf i Anoia

Penedescar, S.A.

Concessionari Oficial per a les comarques de l'Alt i Baix Penedès i Garraf

c/ Castellet, 6 · P.I. Av. Tarragona
08720 Vilafranca del Penedès
Tel. 93 817 34 84

Ctra. Vilanova-Sitges, km 42,3 · P.I. Vilanoveta
08810 Sant Pere de Ribes / Vilanova
Tel. 93 814 34 04

Ctra. Nacional 340, km 1.187
43700 El Vendrell · Tel. 977 66 77 60

c/ Gran Bretanya, 11
08700 Igualada · Tel. 93 801 77 17

**2006,
Sant Fèlix,
Concurs
i Tots Saints**

Trilogia Verda

Foto: Raquel Tarrés / Cdv

Al Catllar preparem la Festa Major

26 d'agost

Festa Major del Catllar, plaça de la Vila, El Catllar

4d8a, 3d9f, 5d8 i Pd7f

Junt amb la Colla Vella dels Xiquets de Valls i la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona

Foto: Raquel Tarrés/Cdv

El primer pilar de vuit a l'Arboç

Joan Vallès, minyó de l'Arboç

27 d'agost

Festa Major de l'Arboç, carrer Major, L'Arboç

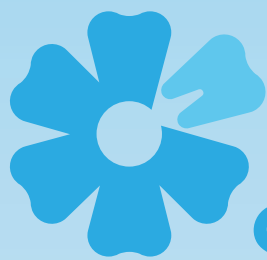
4d8a, 3d9f, 4d9f i Pd8fm

Junt amb els Minyons de l'Arboç, la Colla Vella dels Xiquets de Valls i la Colla Joves dels Xiquets de Valls

Les quatre colles estaven satisfetes amb l'actuació que havien fet. Només faltaven els pilars. Comencen els verds i, amb una precisió extraordinària, lliquen la pinya; pugen els del folre i, de sobte, inesperadament, les manilles. El públic comença a aplaudir. Puja el Fèlix Miret i gairebé no té temps de fer les acostumades sacsejades a dreta i a esquerra, quan el quint ja és damunt les seves espatlles. I amb una rapidesa i una seguretat admirables, descarreguen el pilar de vuit. L'ovació és unànime! Com mai! Els Castellers de Vilafranca a l'Arboç, el dia 27 d'agost del 2006, diumenge de la nostra Festa Major, acabaven de regalar-nos aquesta imponent agulla –sorgida del terra i flanquejada per les façanes del carrer Major– que semblava voler gratar el cel. Era possiblement el primer pilar de vuit de la història castellera de la nostra vila. Dic possiblement, perquè no hi ha notícia que al segle XIX s'hagués aconseguit mai a l'Arboç. El dia 17 de desembre del 1995, els vilafranquins ja l'havien intentat; però, aleshores, aquesta màquina actual de fer castells perfectes –que fa fàcil el que és tan difícil– no va funcionar. També he de dir que el d'enguany era el primer de la temporada i que per a aquest minyó de l'Arboç, apassionat dels castells, és el millor dels que he vist. Tot plegat va ser molt emocionant. Castellers de Vilafranca, moltes gràcies per aquest pilar de vuit!

Fotos: Fèlix Miró

SALUTDENTAL

P E N E D È S

LA CLÍNICA DENTAL QUE LI OFEREIX TOTES LES ESPECIALITATS EN ODONTOLOGIA

ODONTOLOGIA CONSERVADORA • PERIODÒNCIA • PRÒTESIS DENTALS • SERVEI DE SEDACIÓ •
ORTODÒNCIA • CIRURGIA ORAL • IMPLANTOLOGIA • BLANQUEJAMENTS • ESTÈTICA • ODONTOPEDIATRIA

TARGETA DENTAL FAMILIAR
avantatges especials per a vostè i els seus familiars

DEMANI-LA AL 93 819 91 10
I GAUDEIXI VOSTÈ I LA SEVA FAMÍLIA
DELS MÀXIMS AVANTATGES

www.salutdental.com

VILAFRANCA DEL PENEDÈS c/General Prim, 7-9, local C • ☎ 93 819 91 10 • jbadell@salutdental.com

EL VENDRELL c/ Flors, 72, baixos • ☎ 977 15 49 59 • salutdental@salutdental.com

Castells pertot arreu

29 d'agost

Festa Major, vigília de Sant Fèlix, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

Td8f (cercavila), 3d9f, 4d9f, 5d8 i Pd7f

Junt amb els Xicots de Vilafranca

Fotos: Raquel Tarrés/Cdv

Un altre cop immens!

Joan Vendrell

30 d'agost

Festa Major, diada de Sant Fèlix, plaça de la Vila,
Vilafranca del Penedès

4d9fa, 5d9f, 3d10fm (c) i Pd8fm

Junt amb la Colla Joves Xiquets de Valls, la Colla
Vella dels Xiquets de Valls i els Minyons de Terrassa

A la Diada de Sant Fèlix, la més majestuosa de totes les diades, ens presentàvem amb un bon bagatge. Havíem superat l'assignatura pendent de l'any anterior, la torre de nou emmanillada, i havíem descarregat un dels pilars de vuit més macos de la història.

L'objectiu de la diada era, ni més ni menys, descarregar quatre castells de gamma extra en una mateixa actuació, fet que no s'havia aconseguit mai. De passada, volíem descarregar el tres de deu; el somiat tres de deu emmanillat descarregat.

Quan vam entrar a plaça, el primer en què em vaig fixar és en l'estelada gegant que cada any pengen a la capella de Sant Joan. Cal recordar que, a més de castells, fem país, i les persones que cada any omplen la plaça més castellera són una mostra més que la nostra cultura està molt viva. Tot era a punt. Per fi començava la diada més esperada, la que havíem preparat tot l'any per arribar en aquell moment. El pilar d'entrada a plaça el va parar a segons el mític Melilla, un bon reconeixement a una gran tasca i a un dels pilars bàsics que han dut els grans èxits dels darrers dotze anys. En els pilars d'entrada ja es va veure una de les novetats d'aquest Sant Fèlix: la incorporació del casc en els enxanetes de les quatre colles punteres en una diada important. El primer Sant Fèlix amb casc! Els malaurats esdeveniments van fer accelerar l'aplicació del casc i Sant Fèlix n'era testimoni de primera mà.

Aquesta vegada ens va tocar actuar tercers. Esperonats per un gran cinc de nou amb folre dels Minyons de Ter-

Foto: Fèlix Miró

rassa, vam començar a muntar el peu del quatre de nou amb folre i agulla, aquest megacastell que només nosaltres dominem any rere any. La gran efectivitat demostrada en aquest castell no ha de fer-nos oblidar a quin monstre ens enfrontem. Les garanties de poder-lo descarregar eren màximes ja que el quatre folrat pintava molt bé i el pilar estava sublim.

Tensió i tothom per la feina. El castell ens podia encarar cap a un altre Sant Fèlix de somni. El quatre es veia un pèl bellugadís, però tota l'estona va estar controlat i, un cop coronat, va cedir el pas a un immens pilar. Era l'hora de l'últim i potser més gran esforç que ens permetria poder descarregar la construcció d'una manera inapel·lable. Era el nostre primer castell de gamma extra del dia, que ens feia assegurar que tindríem un Sant Fèlix molt bo. Que important que és poder afrontar la resta de la diada amb aquest castell al sarró!

En segona ronda es va tirar el cinc de nou amb folre, deixant el tres de deu emmanillat per a la tercera. Si la torre de nou emmanillada va ser una de les espines de l'any anterior, el cinc de nou amb folre també ho era perquè no l'havíem provat durant tota la temporada i des del concurs del 2002 que no el descarregàvem. Tota la colla tenia clar que s'havia de descarregar, que si només el carregàvem la sensació seria agredolça.

La basilica s'anava vestint amb un bellugueig que es va accentuar a terços i quarts. Això va provocar que el folre hagués de treballar moltíssim. El tronc, però, es coneixia molt bé perquè era el tercer any que pràcticament es feia el castell amb la mateixa alineació. Un folre treballant al límit i un peu compacte van permetre que es pogués descarregar. Va ser un cinc molt treballat, dels que fan afició i que ens obria les portes a completar una nova gesta verda. Cap altra colla ha completat mai en una mateixa diada el quatre de nou amb folre i l'agulla i el cinc de nou folrat, i nosaltres ho fèiem, no pas per primer cop. Ja teníem una altra immensa construcció de gamma extra descarregada que ens obria pas cap el tres de deu folrat i emmanillat.

En la tercera ronda d'una jornada que no s'havia fet especialment llarga, era l'hora d'acabar d'arrodonir un altre Sant Fèlix memorable. Després de desmuntar un peu amb quarts posats, vam tirar amunt el tres de deu. Als tresos de nou previs a la diada de Sant Fèlix se'ns obria una rengla a la baixada i això feia que s'hagués de treballar més del compte. Si se solucionava aquest problema i s'encaixava bé folre, manilles i quarts, era factible descarregar-lo, i més tenint present l'últim Sant Fèlix, quan se'ns va trencar el castell a la sortida de dosos.

El castell pujava amb rapidesa, però no gaire bé. Els quarts i els quints treballaven molt quan tot just s'havien posat setens (van ser impressionants les batzegades que van parer els quarts). Les manilles i el folre no estaven

Foto: Raquel Tarrés/CdV

del tot ben lligades. Coincidint amb un crit del David per esperar tots els castellers, la construcció es va assentar. Era el moment de donar-ho tot. Els qui no veíem el castell estàvem atents al crit de la plaça per saber quan s'havia coronat. Un crit esfereïdor de deu mil ànimes ens ho va indicar. Estava carregat! Ara només calia aguantar i donar-ho tot per complir el somni més important de la colla, però no va poder ser. Al cap d'uns instants, el castell es trencava. Una batzegada seca un cop coronat, el va tombar. Massa treball a la carregada per poder-lo descarregar. Carregar el tres de deu i arrodonir una magnífica diada amb els altres dos gamma extra descarregats era tot un èxit, però la nostra obsessió era descarregar aquell monstre que se'ns resistia per vintena vegada; vint intents dels quals en sis ocasions l'hem pogut coronar. Les cares, un cop va caure el castell, denotaven la decepció. Tanmateix, un mes després se'ns presentava una segona oportunitat: el

concurs. Era el primer concurs en què ens presentàvem havent fet el castell de deu. Per finalitzar l'actuació vam descarregar el pilar de vuit emmanillat, gairebé patrimoni exclusiu nostre, almenys en els darrers anys. Va ser un pilar treballat, però, després de tantes hores, poder arrodonir la jornada amb un quart castell de gamma extra (i el tercer descarregat) era tota una satisfacció i ens trèiem el regust agredolç del tres de deu. Sí, senyor, quina gran diada! La segona més important de la història! Quan es va descarregar el pilar, coincidint amb el final de la nostra participació per Sant Fèlix, vaig recordar com havíem treballat tot l'any: peus a terra, diades encarades a fer bons castells per pujar-los un pis, castells nets a assaigs..., moltes hores de moltes persones que havien tornat a donar uns fruits molt dolços que assaboríem i compartíem amb l'afició. Moments com aquests et donen una satisfacció i un plaer indescriptibles.

Torres i pilars alhora i a deshora

Galofré III

31 d'agost
Festa Major, diada de Sant
Ramon, plaça de la Vila,
Vilafranca del Penedès
4d8a, 3d8, Td8f i Pd7f alhora
Junt amb els Xicots de Vilafranca

Una vegada més, vam tornar a fer-ne de les nostres per la Diada de Sant Ramon. Després d'un Sant Fèlix espectacular, la jornada del 31 va servir per penjar a la paret de Cal Figarot un nou quadre: el del pilar de set i la torre de vuit aixecats simultàniament.

La diada, com és habitual, va començar tard i amb ressaca de Sant Fèlix, però això no ens va afectar perquè per la FM tot s'hi val. Vam arrencar descarregant un quatre de vuit amb l'agulla, empresa "fàcil" després d'haver descarregat un castell de la mateixa gamma però d'un pis més el dia abans. El quatre amb l'agulla va donar pas a un tres de vuit de bella factura, a la segona ronda. Que dius: bé, res a dir...

La tercera ronda va ser la del póster. Molta gent a plaça es va endur una sorpresa perquè no s'ho esperava, i és aquí on va quedar demostrat que som la millor colla! Teníem el "mono" de descarregar dos castellassos alhora, després d'haver-ho fet cinc anys enrere, i ens el vam treure. Aquest cop no n'hi va haver de nou pisos, però van ser dos castells a l'abast de poques colles, i encara va tenir més mèrit fer l'aleta gairebé al mateix moment. L'espadat de set va ser marca de la casa i la torre de vuit, impressionant. Era un esdeveniment inèdit executat amb una precisió mil·limètrica.

Un pilanet de cinc i tots a saltar com a bojos al so de la tonada del sempre emocionant *Toc de vermut*. A la processó de la tarda, s'hi veien cares cansades, però es mantenia la mateixa ambició de sempre: fer castells per la Festa Major i fer-los de la millor manera possible. Sempre endavant i mai mirar enrere.

Fotos: Fèlix Miró

Binèfar

16 de setembre
Fiestas Mayores
3d7, 4d6a net, Td6 i Pd5

Montserrat

15 d'octubre
Romeria de Montserrat
3d8, 4d8, Td7 i Vd5

Foto: Raquel Tarrés/CdV

La Diada a Montblanc

11 de setembre
Centenari de la Coronació. Diada de la Serra, plaça Major, Montblanc
5d8, 4d8a, Td8f i Pd7f
Junt amb la Colla Vella dels Xiquets de Valls i els Torraires de Montblanc

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Sols a la plaça de la Vila

17 de setembre
Diada de Sant Miquel, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès
4d8a, 3d9f, 5d8 i Pd7f

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Tripleta verda a la Mercè

22 de setembre

Diada de la Mercè, Festa Major de Barcelona, plaça de Sant Jaume, Barcelona

3d9f, 4d9f, 4d8a i Pd7f

Junt amb els Minyons de Terrassa i els Castellers de Barcelona

No em vull cansar de guanyar

Francesc Boada «Bodi»

1 d'octubre

XXI Concurs de Castells de Tarragona,
plaça de toros, Tarragona

4d9fa, 5d9f, i3d10fm, Td8(c) i Pd5
Junt amb 17 colles més

Aquí em teniu en una nova faceta, que molts desconeixíeu, després d'haver acceptat una «enredada» del nostre amic Miqueló. Una paraula és una paraula i escriuré una crònica personal del concurs, en què, per tercera edició consecutiva, vam ser els guanyadors. Com en les darreres ocasions, tornàvem a ser els favorits. Tot i això, en els castells, dos i dos no fan quatre i per aquesta raó penses que et queden coses per fer, que no has prestat l'atenció necessària a determinats aspectes, que no has parlat prou amb la gent, individualment i col·lectivament. Estudies l'estratègia a seguir. Creus que se t'han escapat detalls fonamentals per aconseguir el bon funcionament del grup, que no pots controlar el nerviosisme que generen aquest tipus d'actuacions i tot el que fas et sembla poc. En definitiva, és la pressió que comporten aquestes actuacions. La branca «més veterana» de la Palmera se'n va de concentració i dorm en un hotelet de Tarragona. Al matí, la resta del grup s'hi afegeix a l'hora de l'esmorzar i us puc ben assegurar que fem patxoca. Hi ha nervis, precisament perquè dos i dos no són quatre, però també confiança perquè som conscients que tenim millors cartes que ningú i estem segurs que les farem servir quan s'escaigui. Fa dos anys, no vaig poder entrar a la plaça amb la colla i em va saber greu. Aquesta

vegada no m'ho volia perdre. Aquest és un moment especial, i és que el poble de Vilafranca no ens ha fallat mai, si més no, en els dotze anys que fa que sóc a la colla. Tot va molt lent i, a més, som els últims d'entrar. Per fi anunciem que entrem. Em vull posar ben endavant per sentir el bronzit de l'afecció. Vull sentir l'afecció cridar el «Vi-la-fran-ca», «Vi-la-fran-ca»... En efecte: drets, amb les bufandes verdes i els domassos al vent, per esperada, la rebuda no és menys encoratjadora.

Per fi comencem. Em centraré en el duel entre les colles favorites. Se m'escapen les rondes conjuntes i els castells que va fer cada colla (per seguir-ho, ja hi ha els arxius) o sigui que anem al gra. Feia molts concursos que no actuàvem darrere la Vella i això ens donava un cert avantatge, sempre que sabéssim jugar bé. L'estratègia estava estudiada i es preveien diferents possibilitats. Comença la Vella. No enganyen ningú i surten amb el quatre de nou amb l'agulla. Només el carreguen. Confiaven de descarregar-lo, però els queda lluny. Nosaltres, a la nostra. La gent està molt concentrada. Ho comprovo mirant els de la meua rengla. Hi ha ganes. L'espera se'ns ha fet eterna i volem començar. Així que tirem, ens passaran els nervis. Sortim amb el nostre buc insígnia, el castell que no ens falla mai quan l'hem necessitat de veritat. No hi ha cap sorpresa i el quatre de nou amb l'agulla és preciós. Treballadet, és clar, que si no, no tindria mèrit. La plaça esclata. Més ben dit, el sector que va a favor nostre, i els crits de «Vi-la-fran-ca», «Vi-la-fran-ca» ens envaeixen. Ja tenim el primer al sarró. Un a zero. La segona ronda és la dels cinc de nou.

La Joves l'intenta primer i són a punt de carregar-lo, però al final el perden. Haurien posat una mica d'emoció i pressió, sobretot a la Vella. Els rosats responen intentant el mateix castell, és la seva segona carta. Tothom sap el que va passar. Van caure en el seu propi parany. Ells mateixos (així ho tinc entès) havien insistit a posar la clàusula que diu que l'intent és vàlid quan pugen els quints, encara que no sonin gralles, i ara la norma se'ls girava en contra. Es produeix el guirigall corresponent, el jurat torna a mirar el vídeo però ratifica la decisió: és un intent desmuntat. Nosaltres fem veure que ni ens va ni ens ve, però l'endarreriment provoca nerviosisme, si bé, per altra banda, ens fa encarar el cinc de nou amb més ganes que mai. Surt un cinc preciós. Hi ha eufòria en descarregar-lo. «Vi-la-fran-ca», «Vi-la-fran-ca». Dos a zero.

A la tercera ronda tenim la possibilitat de sentenciar el concurs. Intentarem el tres de deu. Si el carreguem, ho tenim al sac; si el descarreguem, destrossem el concurs. Hi ha gent que es decantaria per anar sumant i fer el pilar de vuit. Ja hi som amb l'estratègia! La decisió és ferma: faci el que faci la Vella, tres de deu. Hi tornen amb el cinc de nou. El carreguen. Hem fet els mateixos castells, però mentre nosaltres els hem descarregat, ells... han baixat massa de pressa! Muntem el peu del tres amb la inestimable ajuda del públic, que, com sempre, es fa pregar una mica (deu ser el ritual del concurs). Comença a tancar-se la pinya. Puja el folre, les manilles... De seguida veig que no estem com el dia de Sant Fèlix. El folre no para, no hi ha estabilitat, estem tous. Les gralles comencen a sonar, però no per gaire estona.

Foto: Raquel Tarrés/cdv

Foto: Félix Miró

El castell cau. En dotze anys no havia rebut una patacada com aquesta. Quan ja em pensava que tot havia passat, em cauen sobre les costelles. Veig les estrelles. Em treuen i m'estiren a terra. De seguida es forma una rotllana i no crec que mereixi tanta atenció. M'aixeco/aixequen i, després d'uns moments de dubte, me'n vaig a la infermeria. Afortunadament no hi veig ningú del tronc. Hi ha algun contusionat com jo, però res més. No em vull perdre cap castell. Ja em vull enfaixar per a un possible pilar de vuit! Les dues colles hem deixat escapar una ronda. Aparentment, se'ns han apropat i tornen a aparèixer alguns nervis, més travesses i més estratègia. Però ja està decidit. A la quarta ronda: torre de vuit neta. La Joves hi torna amb el cinc i el concurs s'allarga i s'allarga. Torna a quedar en intent. La Vella anuncia el seu as: el quatre de nou net. És la seva última oportunitat, però queden lluny de carregar-lo. Ens toca. Tenim una torre favada. Se l'han currat tot l'any i ara és el moment i el lloc idoni per executar-la. Puja preciosa, com mai, no es mou ni una fulla. La tenim per descarregar, però, ai!, amic meu..., però la carreguem! Ha estat una llàstima. Tanmateix ens ha fet guanyar el concurs. Al cap d'uns segons, esclata l'eufòria, però diria que és més continguda que altres anys. Potser és perquè les costelles em fan mal, potser és que estem mal acostumats, però noto que no hi ha l'ànim d'altres vegades quan se sap que la Vella, a cinquena i última ronda, tira el tres de nou amb folre.

S'han complert els pronòstics, però hi hem hagut de treballar. La gent no es cansa de guanyar i jo tampoc no vull fer-ho. No obstant això, tampoc no vull morir d'èxit. Només el treball, la humilitat, el sacrifici, la coherència, la companyonia... i molts altres valors que em deixo fan que tothom remi en el mateix sentit, faran que en cada edició siguem la colla a batre. I a mi això m'agrada, per això, no vull morir d'èxit i no em vull cansar de guanyar! Per molts anys, oé, oé...

Foto: Félix Miró

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Tornem a Tarragona per l'Esperidió

21 d'octubre

Diada de l'Esperidió, plaça de la Font, Tarragona

Td8f, 4d9f, 3d8 i Vd5

Junt amb els Al·lots de Llevant, els Castellers de Gràcia i la Colla Jove dels Xiquets de Tarragona

Foto: Raquel Tarrés/CdV

I si hi posem un pilar?

Joan Rovira

29 de setembre

Diada de la Colla Jove dels Castellers de Sitges

3d8a, 4d9f, 5d8 i Vd5

Junt amb els Castellers de Sants i la Colla Jove dels Castellers de Sitges

Fa temps que se'ns recorda que la millor manera de fer país és fer la feina ben feta i innovar. I el Castellers de Vilafranca tenim la lliçó ben apresca.

Un any més vam actuar a la Blanca Subur, aquest cop per la Diada de la Colla Jove de Castellers de Sitges, junt amb els amfitrions i els Castellers de Sants, i amb dos clars objectius. El primer, intentar per primera vegada l'inèdit tres de vuit amb agulla.

De fet, aquesta estructura ja l'havíem pogut veure amb un pis menys i de color verd el 1996 a Bree (Bèlgica), però no ha estat fins a la temporada 2006 que s'ha plantejat seriosament agafar un tres de vuit i posar-hi un pilar al mig. Després d'unes quantes setmanes de preparació i veient que es tractava d'una castell al nostre abast, es va decidir tirar-lo en primera ronda.

L'estructura del tres, ben oberta per encabir-hi l'agulla, va pujar més segura del que molts havien previst i això va permetre que, tot i una rebrincada just abans de carregar-la, en cap moment perdés la forma. Una bona baixada i un pilar ben solvent van permetre aconseguir el primer tres de vuit amb agulla descarregat de tota la història, i en el primer intent mai realitzat. Tanta seguretat fa que alguns ja somiïn de veure'l sobre un folre la temporada 2007, de la mateixa manera que es va fer (ja fa onze anys!) amb el quatre de vuit amb agulla.

A segona ronda, es va tirar amunt un bon intent de quatre de nou amb folre que va confirmar que el peu, el folre i el tronc dels verds són capaços d'afrontar amb garanties els grans castells, perquè no es va patir ni a la pujada ni a la baixada.

I a la tercera ronda, un nou cinc de vuit que, tot i algun canvi en l'alineació, va demostrar que, amb el temps, també ens l'hem fet nostre. No va portar cap gran dificultat. Ens vam acomiadar de l'afició de Sitges amb un vano de cinc.

En definitiva, va ser una d'aquelles actuacions per recordar i que ens va deixar a tots més que satisfets i amb nous reptes al cap.

Fotos: Felix Miró

L'home que treballa i fa castells

Biel

1 de novembre

Tots Sants, diada de la colla, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

4d9fa, 5d9f, Td9fm i Pd8fm

Junt amb els Capgrossos de Mataró i els Castellers de Sants

Ja he glossat en alguna altra ocasió les virtuts clàssiques i mediterrànies que infon la plaça de la Vila i la compilació de lleis noucentistes que atresora la pràctica dels castells, sobretot perquè són exemple de l'obra ben feta i el resultat de l'esforç, de l'assaig, de l'aplicació del mètode per damunt de l'arbitrarietat; perquè dominen la força natural, rudimentària, i la converteixen en humana, elaborada, fructífera.

S'escau aquí deixar constància de la plas-mació de tals elements en quatre figures reals -en forma de quatre castells- que s'esdevingué en la diada de Tots els Sants de 2006. Fou una jornada compassada, harmònica, proporcionada, serena. D'emo-cions, si n'hi hagué, foren contingudes, apartades d'excessos melodramàtics. En fi, fou una diada de castells descomunals, selectes, majestuosos, però al mateix temps assequibles, abastables, reals. Precisament per això, perquè l'empresa era mesurada; perquè el repte permetia fiar-se més de les pròpies qualitats que de la fortuna -invocada imprescindiblement quan es gosa traspasar límits desconeguts-, perquè l'estratègia es fonamentava en la reflexió i no pas en decisions impulsives; per tot plegat, els quatre monuments que es van erigir a la plaça vilafranquina -el quatre de nou amb l'agulla, el cinc de nou, la torre de nou i el pilar de vuit- convertiren en tangibles els valors que els pròcers noucentistes difongueren arreu.

Si Eugeni d'Ors, cappare del nou-cents català, concentrà l'essència de la filosofia que propugnava en una imatge: l'Home que treballa i juga*, («aquell de ple sentit i moralitat superior»), certament, per com-parança, carregant i descarregant els quatre colossos, i vencent-los de la contundent manera com ho férem, els Castellers de Vilafranca -qui li ho havia de dir al Geni Glossador**, colpit d'admiració uns centenars de metres enllà de l'àgora castellera- encarnàrem l'autèntic, mediterrani i nostrat «Home que treballa i fa castells».

* Contraposat a l'Home que badalla i que fuma, «la meitat almenys de la vida espanyola!», segons afirmava d'Ors al *Glosari*.

** Diuen que els qui, seguint el precepte del primer dia de novembre, es trobaven vora la seva tomba del cementiri vilafranquí notaren un cert tremolor provinent de la profunda emoció que la diada -i el reconeixement en carn i ossos del seu ideal- provocà en l'esperit orsià.

VILA FRANCA JOVE

OFICINA TÈCNICA DE JOVENTUT (OTJ)

C/. Galceran, 5, baixos

938 920 808

joventut@vilafranca.org

Horari

de dilluns a divendres,

de 12 a 14h. (tardes a convenir)

SERVEI
MUNICIPAL
DE JOVENTUT

PIDCES PROGRAMA D'INFORMACIÓ I DINAMITZACIÓ ALS CENTRES D'ENSENYAMENT SECUNDARI

C/. Galceran, 5, baixos

938 920 808

punties@vilafranca.org

SIAJ, SERVEI D'INFORMACIÓ I ASSESSORAMENT PER A JOVES

C/ de la Font, 43.

93 892 20 20

penedes@siaj.net

Horari

Dilluns de 5 a 8 de la tarda.

de dimarts a divendres, de 12 a 2 del matí i de 5 a 8 de la tarda

JOVENTUT

SIAJ

SERVEI D'INFORMACIÓ
I ASSESSORAMENT
PER A JOVES

Compartint emocions, cultura i aficions amb els govindes

Salva Cortés «Muixeranguer»

18 de novembre

Actuació amb els govindes, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

3d8, Pd6, 4d7 i Pd5 de germanor

Junt amb els govindes de Mumbai

El mes de novembre passat, quan pensava que la colla ja havia finalitzat del tot la temporada castellera amb el sopar (i amb molta impotència per part meua per no haver pogut gaudir d'aquesta com caldria per problemes personals), encara vaig rebre una bona satisfacció quan el meu amic Fèlix Miret em digué: -Encara no hem acabat. Ens falta una actuació única al món: l'intercanvi intercultural dels castells. Vénen els govindes-. Se m'obriren els ulls. Li'n vaig demanar més informació i em comunicà que el dissabte 18 a la tarda es faria una actuació a la plaça de Vilafranca, la més castellera, i que havíem de preparar-la tots junts el divendres 17, amb un assaig, ja que els indis venien amb l'objectiu de fer un castell de set i trencar una olla a la plaça. -Com que ve una representació de tretze membres, farà falta que fem pinya i pujar en algun pis per fer aquest castell a l'estil de Mumbai.

Per a mi era una oportunitat única, ja que volia haver anat a Mumbai a l'agost i, per problemes de feina, em va ser impossible. El meu interès pels govindes radicava en la gran similitud que tenen aquestes agrupacions amb la Muixeranga d'Algemesí, el meu poble. Tothom sap que aquesta agrupació del País Valencià construeix torres piramidals com les que poguérem vore el novembre a la nostra plaça. Fins ara desconeixia la tècnica que utilitzen el govindes i estava molt interessat a conèixer-la per poder utilitzar-la en alguna mesura a la Muixeranga, ja que a Algemesí la màxima alçada que fem és de sis pisos i sempre hem tingut la il·lusió de pujar un o dos pisos més.

L'assaig

Així que el divendres al vespre jo ja era Cal Figarot, amb molta expectació i amb moltes ganes d'aprendre. El primer que vaig comprovar fou com és d'importat la religió per als govindes. Per a tot feien una oració. Al moment de muntar les torres, tots els components de la colla que hi érem presents estàvem molt expectants. Era impressionant vore l'agilitat que tenien i que diferent que ho feien, si ho comparem amb els nostres castells. Tots esperàvem l'emocionant moment de la integració a l'assaig de totes dues cultures. La primera dificultat que es palpava a l'ambient era l'idioma. Els indis intentaven donar instruccions i nosaltres fèiem el que podíem per complir-ho satisfactòriament. En algun moment hi hagué un cert caos, però finalment s'aconseguí fer l'assaig tan bé com es pogué. Finalitzàrem la nit amb algun castell dels nostres, que els deixà meravellats. L'endemà a la tarda vaig arribar aviat a plaça, cap a les cinc, i ja hi eren els govindes, que observaven atentament tot el que feien els amfitrions. Els indis prepararen el contingut de l'olla amb molta cura: llet, mantega, flors, fruites... Vaig perdre el compte de tot el que hi posaren. Quan la tingueren preparada, es descalçaren, feren un ritual religiós amb varetes de perfums orientals, la col·locaren en una corda que creuava de part a part la plaça i alçaren l'olla fins a l'altura que desitjaven. Quanta gent. La plaça era plena de gom a gom. Per poder definir millor el castell i les posicions de la gent de la nostra colla, algú va dur unes cartolines i rotuladors de colors. Entre el Lluís Escalasans, el David Miret i algú altre organitzaren els llocs que havien d'ocupar els castellers de la colla: a la pinya, al folre, al primer pis i a les escales. La construcció l'haguérem de fer tal com els govindes ens havien ensenyat a l'assaig. Tan sols hi introduírem unes petites modificacions als baixos. A mi em digueren que havia de fer l'escala del tercer

Fotos: Fèlix Miró

pis ja que tenia més experiència en aquest tipus de construcció per la versemblança amb la Muixeranga. Tot començà d'una manera perfecta, increïble. Quina sensació: era com si estiguera a les torres que faig al meu poble! Durant la construcció, un govinda anava donant instruccions perquè tot sortira bé. "Ara sí que aquesta nostra plaça es pot dir sense cap dubte que és la més castellera... i la més internacional", vaig pensar. Es tardà una mica a trencar l'olla. El nen Omkar no va voler pujar i al final la trencà amb el cap l'aixecador, complint així la tradició índia. En baixar, tots estàvem molt contents, menys els indis que volien fer el castell de set. Insistiren a tornar a provar-ho, però la gent estava satisfeta amb el que havia vist i no volia córrer més riscos per falta de garanties. Els llevàrem la idea del cap. Sense dubte havia seguit impressionant, i la plaça esclatà d'admiració.

Les nostres torres i les seves

El fet d'enlairar torres humanes amb un objectiu clar d'aconseguir cada vegada una alçada major és la similitud més clara. Pel que fa a la tècnica dels indis, aquesta és diferent a la de les colles castelleres, però s'assembla a la que utilitza la Muixeranga d'Algemesí, al País Valencià, començant pel moviment religiós que mou totes dues construccions. Uns i altres utilitzen una tècnica molt pareguda (es pot dir que idèntica), piramidal, repartint el pes obrint les cames, encara que també barregem alguns llocs en què ens posem tancats. La utilització de les escales a la construcció també és típica de la Ribera del Xúquer. El coronament del castell és diferent i, segons la meua opinió, és més inestable el que fa la Muixeranga. Aquest intercanvi cultural pot dur bons fruits a la Ribera del Xúquer ja que, estudiant la forma de posar escaletes al tercer pis, podrem aconseguir construccions de set i vuit alçades.

Com a casteller i muixeranguer d'Algemesí, em va enriquir molt aquesta participació activa i m'omplí de goig el fet de ser un casteller de Vilafranca més, ja que tots fem falta a la colla.

Foto: Raquel Tarrés/CdV

INOBLIDABLE

*“A la Torre del Gall
volem que aquest sigui un dia inoblidable
per a vosaltres i per als qui us envolten.
Per això us oferim, enmig de vinyes i camps,
una Masia que es remunta al segle XVI,
amb una sala gòtica
on poder celebrar la cerimònia
i uns espais acollidors on festejar
la vostra unió ”*

Carrer de la Torre del Gall, s/n · 08798 Sant Cugat Sesgarrigues · Alt Penedès (Barcelona)
Informació i oficines: Cal Soler, carrer dels Ferrers 38 · 08720 Vilafranca del Penedès
Telèfon: 938 922 929 · www.calsoler.com · e-mail: calsoler@calsoler.com

CASAMENTS · COMUNIONS · ACTES D'EMPRESA · ANIVERSARIS

2006, el més millor

***El 2006
els Castellers de Vilafranca
van fer la millor temporada
de la seva història.***

L'Hereu Batllet

De les tretze principals construccions que es van poder veure a les places castelleres durant el 2006, les que van de la torre de vuit amb folre al tres de deu amb folre i manilles, la colla de Vilafranca en va liderar dotze: torre de vuit amb folre, pilar de set amb folre, cinc de vuit, tres de vuit amb l'agulla (construcció inèdita), quatre de nou amb folre, tres de nou amb folre, torre de nou amb folre i manilles, pilar de vuit amb folre i manilles, cinc de nou amb folre, quatre de nou amb folre i l'agulla, torre de vuit i tres de deu amb folre i manilles. Només en una de les tretze construccions els verds no van aconseguir el millor registre: el quatre de vuit amb l'agulla, ja que en van realitzar dotze i la Colla Vella dels Xiquets de Valls, tretze.

La colla de Cal Figarot és la que va aconseguir més castells de màxima dificultat: un total de 85 castells (81 de descarregats i 4 de carregats), molt lluny dels registres de la segona millor colla de la temporada, els Minyons de Terrassa, que en va fer 48 (44 de descarregats i 4 de carregats) i de la tercera colla, la Colla Vella dels Xiquets de Valls, que també en va fer 48 (43 de descarregats i 5 de carregats).

Pel que fa a les actuacions, els Castellers de Vilafranca van firmar les tres millors actuacions de la temporada. Les actuacions fetes pels verds per Sant Fèlix, Tots Sants i el Concurs s'han situat com la segona, la quarta i la sisena millor actuació de tots els temps respectivament. La quarta millor actuació de la temporada correspon als Minyons de Terrassa, i la seva actuació de Sant Fèlix se situa com la trenta-novena millor actuació de sempre. La cinquena millor actuació de l'any correspon a la Colla Vella dels Xiquets de Valls, i la seva actuació del Concurs se situa en el número quaranta-sis. Si ens fixem en els cinc millors castells que es van bastir a les places durant el 2006, els cinc van portar la firma dels verds: tres de deu amb folre i manilles, torre de vuit, quatre de nou amb folre i l'agulla, cinc de nou amb folre, pilar de vuit amb folre i manilles. En el cas del segon i del quart millor castell, aquest mèrit és compartit amb la torre de vuit dels rosats i el cinc de nou amb folre dels malves.

En resum, el 2006 va ser, una vegada més, un any dominat pels Castellers de Vilafranca des de tots els punts de vista, tan quantitativament parlant com qualitativa. Els Minyons de Terrassa van mantenir els castells de gamma extra i la Colla Vella dels Xiquets de Valls els van recuperar. A molta distància, la Colla Joves dels Xiquets de Valls van assolir els castells bàsics de nou, i els Capgrossos de Mataró van superar amb aplom el seu moment més trist i difícil descarregant un emotiu tres de nou amb folre en la diada de Tots Sants.

Dades de l'1 de gener al 31 de desembre de 2006.

Les 5 millors colles del 2006

	Td8f	Pd7f	5d8	4d8a	3d8a	4d9f	3d9f	Td9fm	Pd8fm	5d9f	4d9fa	Td8	3d10fm	TOTAL	PUNTS
	13d	12d	11d	12d	1d	9d + 1c	12d + 1c	2d	3d	3d	3d	1c	1c	81d + 4c	
1 CV	13	12	11	12	1	10	13	2	3	3	3	1	1	85	64.665
	13d	1d + 2c	10d	2d		4d	11d	1d + 1c		1d + 2c				44d + 4c	
2 MT	13	3	10	2	0	4	11	2	0	3	0	0	0	48	32.365
	7d	5d + 1c	8d	13d		3d	7d + 1c			1c	1c	1c		43d + 5c	
3 VXV	7	6	8	13	0	3	8	0	0	1	1	1	0	48	31.792
	7d		7d			2d + 1c	2d							18d + 1c	
4 JXV	7	0	7	0	0	3	2	0	0	0	0	0	0	19	10.611
	9d		4d + 1c				4d							17d + 1c	
5 CM	9	0	5	0	0	0	4	0	0	0	0	0	0	18	9.681
	49d	18d + 3c	40d + 1c	27d	1d	18d + 2c	36d + 2c	3d + 1c	3d	4d + 3c	3d + 1c	2c	1c	202d + 16c	
TOTAL	49	21	41	27	1	20	38	4	3	7	4	2	1	218	149.114

Es comptabilitzen tots els castells de gamma alta de vuit, de nou i de gamma extra realitzats per cada colla el 2006. S'utilitza la taula de puntuacions del Concurs de Castells de Tarragona 2006.

Construccions que han liderat les 5 millors colles el 2006

Colla	Construccions que ha liderat	Total
Castellers de Vilafranca	Td8f, Pd7f, 5d8, 3d8a, 4d9f, 3d9f, Td9fm, Pd8fm, 5d9f, 4d9fa, Td8, 3d10fm	12
Vella dels Xiquets de Valls	4d8a, Td8	2
Minyons de Terrassa	Td8f	1
Joves dels Xiquets de Valls		0
Capgrossos de Mataró		0

Les 5 millors actuacions del 2006

	Actuació	Colla	Diada	Data	Població
1	4d9fa, 5d9f, 3d10fm (c), Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	30 d'agost	Vilafranca del Penedès
2	4d9fa, 5d9f, Td9fm, Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Tots Sants	1 de novembre	Vilafranca del Penedès
3	4d9fa, 5d9f, Td8(c), Pd5	Castellers de Vilafranca	Concurs	1 d'octubre	Tarragona
4	5d9f, Td9fm, 3d9f, Pd7f	Minyons de Terrassa	Sant Fèlix	30 d'agost	Vilafranca del Penedès
5	4d9fa(c), 5d9f(c), 3d9f, Pd5	Vella dels Xiquets de Valls	Concurs	1 d'octubre	Tarragona

Els 5 millors castells del 2006

	Castell	Colla	Colla	
1	Tres de deu amb folre i manilles (c)	Castellers de Vilafranca		
2	Torre de vuit (c)	Castellers de Vilafranca	Vella dels Xiquets de Valls	2
3	Quatre de nou amb folre i l'agulla	Castellers de Vilafranca		
4	Cinc de nou amb folre	Castellers de Vilafranca	Minyons de Terrassa	4
5	Pilar de vuit amb folre i manilles	Castellers de Vilafranca		

Quan tot el que es carrega es descarrega

*En la diada de Tots Sants del 2006
es va produir un fet excepcional:
els Castellers de Vilafranca
van descarregar quatre castells
de gamma extra en una sola diada,
un fet inèdit fins al moment.*

L'Hereu Batllet

Les tres colles participants: Castellers de Vilafranca, Capgrossos de Mataró i Castellers de Sants, van aconseguir descarregar els seus tres castells i els seus pilars. Cada una d'elles portava un programa diferent segons les seves possibilitats, però prou ambicions donat que es trobaven en la recta final de la temporada i actuar a Vilafranca el dia 1 de novembre és sempre sinònim de bons castells.

Les tres colles van sortir de la plaça, igual que tot el públic assistent, més que satisfetes per haver assolit tots els castells i pilars que s'havien proposat fer sense cap caiguda. En total es van veure quinze construccions, sis castells: tres de nou i tres de vuit; tres torres: una de nou i dues de vuit; i sis pilars: un de vuit, tres de cinc i dos de quatre. Tots ells carregats i descarregats, tot un luxe!

De les tres actuacions, la dels Castellers de Vilafranca va ser especialment destacada, tant pels aficionats com pels mitjans de comunicació, ja que es tractava de l'actuació més important feta a la història amb tots els tres castells i el pilar descarregats.

Si utilitzem el criteri de valoració dels castells que s'estilava al segle XIX, quan només es tenien en consideració els castells descarregats, la sèrie de quatre de nou amb folre i l'agulla, cinc de nou amb folre, torre de nou amb folre i manilles i pilar de vuit amb folre i manilles, és sense cap mena de dubtes la millor actuació de la història. Mai cap colla havia aconseguit carregar i descarregar quatre castells de gamma extra en una mateixa actuació! Si seguim el criteri actual de valorar tant els castells carregats com els descarregats aquesta actuació ocupa el lloc número quatre de tots els temps.

De les trenta principals actuacions en què s'han descarregat els tres castells i el pilar, els Castellers de Vilafranca n'han firmat dinou, els Minyons de Terrassa nou, i la Colla Vella dels Xiquets de Valls dues. Les dades d'aquest quadre desmenteixen del tot l'opinió, força estesa en alguns cercles castellers, que la colla de Vilafranca no descarrega els seus castells com ho fan altres colles.

Per altra banda, la plaça on s'ha pogut gaudir més vegades d'una gran actuació amb aquestes característiques és Vilafranca, en deu ocasions, seguida de Barcelona i de Terrassa, en quatre i tres vegades, respectivament.

Segur que cada cop els castells descarregats seran més valorats per tots i les colles intentaran realitzar actuacions amb els tres castells i el pilar descarregats que superin la fantàstica exhibició dels verds de la darrera diada de Tots Sants.

Diada de Tots Sants. 1 de novembre de 2006

Castellers de Vilafranca: 4d9fa, 5d9f, Td9fm i Pd8fm

Capgrossos de Mataró: Td8f, 3d9f, 4d8 i 2 Pd5

Castellers de Sants: Td8f, 3d8, 4d8 i vano de 5

Les trenta millors actuacions de la història amb els tres castells i el pilar descarregats

	Actuació	Colla	Diada	Data	Població
1	4d9fa, 5d9f, Td9fm i Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Tots Sants	01/11/2006	Vilafranca del Penedès
2	4d9, 5d9f, 3d9f i Pd7f	Minyons de Terrassa	Sant Narcís	25/10/1998	Girona
3	4d9fa, Td9fm, 3d9f i Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	30/08/2002	Vilafranca del Penedès
4	4d9fa, 3d9f, Td8f i Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Sant Miquel	26/09/1999	Vilafranca del Penedès
5	4d9fa, Td9fm, 3d9f i Pd7f	Castellers de Vilafranca	Sant Fèlix	30/08/1998	Vilafranca del Penedès
6	4d9, 3d9f, 5d8 i Pd7f	Minyons de Terrassa	Mercadal	07/10/2001	Reus
7	5d9f, Td9fm, 3d9f i Pd7f	Minyons de Terrassa	Sant Fèlix	30/08/2006	Vilafranca del Penedès
8	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Sant Ramon	31/08/1999	Vilafranca del Penedès
9	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Mercadal	03/10/1999	Reus
10	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Mare de Déu d'agost	15/08/2001	La Bisbal del Penedès
11	5d9f, Td9fm, 3d9f i Pd6	Minyons de Terrassa	Sant Narcís	30/10/2005	Girona
12	4d9fa, Td9fm, 3d9f i Pd5	Castellers de Vilafranca	Tots Sants	01/11/1996	Vilafranca del Penedès
13	5d9f, Td9fm, 3d9f i Pd5	Minyons de Terrassa	Colla	24/11/1996	Terrassa
14	3d9f, 4d9f, 4d8a i Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Festa Major	27/08/2006	L'Arboç del Penedès
15	3d9f, 4d9f, 5d8 i Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Emili Miró	16/09/2001	Terrassa
16	3d9f, 4d9f, 5d8 i Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Aniversari de Cal Figarot	20/08/2005	Vilafranca del Penedès
17	3d9f, 4d9f, Td8f i Pd8fm	Castellers de Vilafranca	Tots Sants	01/11/2005	Vilafranca del Penedès
18	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd7f	Minyons de Terrassa	La Mercè	24/09/2000	Barcelona
19	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd7f	Castellers de Vilafranca	Sant Miquel	01/10/2000	Vilafranca del Penedès
20	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd7f	Castellers de Vilafranca	Festa Major	26/08/2001	L'Arboç del Penedès
21	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd7f	Castellers de Vilafranca	Les Santes	23/07/2006	Mataró
22	5d9f, 3d9f, Td8f i Pd5	Colla Vella dels Xiquets de Valls	Santa Úrsula	27/10/1996	Valls
23	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd6	Castellers de Vilafranca	Festa Major	01/08/1999	Vilanova i la Geltrú
24	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd6	Minyons de Terrassa	La Mercè	24/09/1999	Barcelona
25	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd6	Minyons de Terrassa	Festa Major	01/07/2001	Terrassa
26	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd6	Minyons de Terrassa	La Mercè	23/09/2001	Barcelona
27	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd6	Castellers de Vilafranca	Les Santes	20/07/2003	Mataró
28	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd6	Castellers de Vilafranca	La Mercè	21/09/2003	Barcelona
29	Td9fm, 3d9f, 4d8a i Pd7f	Castellers de Vilafranca	Mare de Déu d'agost	15/08/1999	La Bisbal del Penedès
30	Td9fm, 3d9f, 4d9f i Pd5	Colla Vella dels Xiquets de Valls	Santa Úrsula	23/10/1994	Valls

Places	
Vilafranca del Penedès	10
Barcelona	4
Terrassa	3
Girona	2
Reus	2
La Bisbal del Penedès	2
L'Arboç del Penedès	2
Mataró	2
Valls	2
Vilanova i la Geltrú	1

Colles	
1 Castellers de Vilafranca	19
2 Minyons de Terrassa	9
3 Colla Vella dels Xiquets de Valls	2

ENVETATS TIPUS PINXO,
TAVERNER I PALETA

ENVETATS PER A BALLS POPULARS

NOVA ADREÇA:
c/ DOS DE MAIG, 5 BIS
(CARRER DE L'ELÈCTRA)
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Ferreteria
ABADIA S.A.

FERRETERIA
JARDINERIA
MATERIAL INDUSTRIAL
GRIFERIA
SERRALLERIA
BRICOLATGE
ESTUFES
MENATGE
CRISTALLERIA
LLISTA DE NOCES
PARAMENT DE LA LLAR
MOBLES RÚSTICS
CAMPING
MATERIAL ELÈCTRIC
DROGUERIA

Carrer Hermenegild Clascar, 10, 12 i 14
08720 Vilafranca del Penedès (Barcelona)
Tel. 93 890 16 44 · Fax 93 817 09 95
info@ferreteriabadia.com

P APARCAMENT GRATUÏT

2007

Castells a cents

GRAN ACTUACIÓ
Sagals d'Osona
Castellers de Vilatorrada
Colla vella xiquets de Valls
Colla jove xiquets de Valls
Diumenge 8 juliol
a partir de les 12:00 h
a la Plaça Major

*Sagals
d'Osona*
a la festa major de Vic

14è Dia del Graller

22 d'abril

Vilafranca del Penedès

3d8, 4d8, 5d7, 4d7a i Pd5

Fotos: Fèlix Miró

L'Anxaneta

2 de juny

Vilafranca del Penedès

3d7 i vano de 5

El primer pilar de l'any

6 de maig

Diada del Roser de Maig, plaça de l'Abat Oliba, Cerdanyola del Vallès

4d8, 3d8, 5d7 i Pd6

Junt amb els Castellers de Cerdanyola i els Xiquets de Reus

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Clàssica de vuit

13 de maig

XIV Aniversari dels Castellers de Sants
Plaça Bonet i Muixí, Barcelona

3d8, Td7, 4d8 i Pd6

Junt amb els Castellers de Sants i els Capgrossos de Mataró

Fotos: Raquel Tarrés/CdV

Per Fires, un graó més amunt

20 de maig
Fires de Maig
Plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès
4d8a, Td8f, 3d8 i Pd7f
Junt amb els Marrecs de Salt i els
Xicots de Vilafranca

Fotos: Felix Miró

Castells de vuit de gamma alta

3 de juny
Festa Major
Plaça Major, La Selva del Camp
3d8, 4d8a, Td8f i Pd6
Junt amb la Colla Vella dels Xiquets
de Valls

Foto: Raquel Tarrés/CaV

Estrena de nou per Corpus

10 de juny

Festa Major, Diada de Corpus, plaça de l'Església, Cornellà

4d8a, 3d9f, Td8f i Pd7f

Junt amb els Castellers de Cornellà i els Minyons de Terrassa

Fotos: Miquel Arroyo

Vi, jazz i castells

30 de juny

Vijazz Penedès

Rambla de Sant Francesc,

Vilafranca del Penedès

Td8f, 4d8a, 3d8 i Pd7f

Fotos: Fèlix Miró

Actuació granada

7 de juliol
Festa Major
Carrer de l'Estació, La Granada
Td8f, 4d8a, 3d8 i Pd6
Junt amb la Colla Joves Xiquets
de Valls i els Xicots de Vilafranca

Foto: Fèlix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Tripleta vilafranquina a Vic

8 de juliol
Festa Major, plaça Major, Vic
3d9f, 4d9f, 4d8a i Pd7f
Junt amb els Sagals d'Osona, la Colla Vella dels Xiquets de Valls i la Colla Joves
Xiquets de Valls

Foto: Fèlix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Arriba el cinc

14 de juliol
Festa Major del Quadre de Santa
Rosalía
Plaça de la Vila, Torredembarra
5d8, 3d9f (c), Td8f i Pd7f
Junt amb els Nois de La Torre i els
Capgrossos de Mataró

Foto: Raquel Tarrés/Cdv

Foto: Félix Miró

Fotos: Félix Miró

La prova del 9

15 de juliol
Diada de les Cultures
Plaça del Pou, Altafulla
Td8f, 3d9f, 4d8a i Pd7f
Junt amb els Castellers d'Altafulla i
els Xiquets de Tarragona

Distribucions

CASTELLVÍ

Servei integral
de distribució
alimentària
per a l'hosteleria

Alimentació i conserves

Conserves
Olis i maioneses
Olives i encortits
Embotits
Formatges
Pernils

**Cerveses, refrescos, aigues,
sucs, llets, etc.**

Vins, caves i licors

Lots de Nadal

Productes de neteja

Més de 2.500 referències en 24 h

c/ de l'Agricultura, 3-4

Polígon Industrial Domenys II

08720 VILAFRANCA DEL Penedès

Tel. 93 898 02 85 • Fax 93 818 61 60

c/e: info@castellvi.info

www.castellvi.info

Distribuïdor

Electromecànica **MOLAS**

Electricitat de l'automòbil i vehicles industrials

Pere El Gran, 22
Telèfon 93 890 32 37
Fax 93 890 19 91

08720 Vilafranca del Penedès

100 quatres de nou amb folre verds descarregats!

Miquel Ferret

Decididament el quatre de nou amb folre està de moda. Si en la passada edició de la diada de Santa Úrsula es van complir vint-i-cinc anys del primer quatre de nou amb folre descarregat al segle XX, per part de la Colla Vella dels Xiquets de Valls, el 8 de juliol passat a Vic, els Castellers de Vilafranca van aconseguir descarregar el número 100 del seu compte particular. Una xifra realment extraordinària!

I és que el quatre de nou amb folre, tot i considerar-se un castell de nou bàsic, no ha estat una construcció fàcil ni còmoda per a les colles. Cal tenir en compte que, malgrat que està menys valorat que el tres de nou amb folre, l'han fet menys colles i s'ha realitzat en menys ocasions. Un altre exemple de la seva dificultat el trobem en el fet que després de descarregar-se el primer del segle XX al 1981 a la plaça del Blat de Valls, van haver de passar nou anys fins a tornar-lo a veure descarregat, aquest cop a la plaça de la Vila de Vilafranca a càrrec dels Castellers de Vilafranca, en la cèlebre actuació de Tots Sants de l'any 1990, en què per primera vegada al segle XX una colla completava dos castells de nou amb folre en la mateixa actuació, el tres i el quatre. La introducció de crosses al folre d'aquest castell per part dels verds va ser clau per poder-lo dominar i fer-lo amb més garanties.

Durant la primera meitat dels anys 90, aquest castell va ser el buc insígnia de la colla vilafranquina, fins que altres construccions, com la torre de nou i el pilar de vuit amb folre i manilles, li van treure cert protagonisme. Aquest domini del castell va permetre afrontar amb garanties d'èxit el repte del quatre de nou amb folre i l'agulla.

Des del primer quatre de nou amb folre descarregat l'any 1990 fins al que fa cent han passat disset anys, durant els quals s'ha descarregat cada temporada consecutivament. En aquest període la colla de Cal Figarot l'ha completat en nombroses poblacions: Vilafranca, la Bisbal, Tarragona, Montserrat, l'Arboç, Vilanova, Terrassa, Barcelona, Mataró, Sitges, Lleida, Reus, El Catllar, Igualada, Sant Martí, Llorenç, Sants, Torredembarra i Vic. Un total de vint-i-una places d'aquestes dinou localitats l'han vist descarregar pels verds (a Vilafranca i a Tarragona en dos indrets diferents) i en algunes d'elles, com la plaça de Vilafranca, de la Bisbal, de Sitges, de Llorenç o la de Vic, es recorda el fet amb una placa commemorativa.

Un altre fet a destacar és que els verds ostenten el rècord de quates de nou amb folre descarregats en una mateixa temporada: tretze l'any 2001. Altres bones collites del quatre han estat les del 2005, amb deu de descarregats, i les del 2000, 2004 i 2006, amb nou.

La xifra de cent quates de nou amb folre descarregats encara pren més rellevància si es compara amb els registres de les altres colles que l'han descarregat: Minyons de Terrassa, seixanta-nou; Colla Vella dels Xiquets de Valls, cinquanta-vuit; Colla Joves dels Xiquets de Valls, quaranta-dos;

Els 100 quates de nou amb folre verds descarregats

	ANY	DATA	POBLACIÓ	DIADA
1	1990	1 de novembre	Vilafranca del Penedès	Tots Sants
2	1991	30 d'agost	Vilafranca del Penedès	Sant Fèlix
3	1992	30 d'agost	Vilafranca del Penedès	Sant Fèlix
4		1 de novembre	Vilafranca del Penedès	Tots Sants
5	1993	30 d'agost	Vilafranca del Penedès	Sant Fèlix
6	1994	15 d'agost	La Bisbal del Penedès	Mare de Déu d'Agost
7		31 d'agost	Vilafranca del Penedès	Sant Ramon
8		2 d'octubre	Tarragona	Concurs de Castells
9		16 d'octubre	Montserrat	Romeria
10		1 de novembre	Vilafranca del Penedès	Tots Sants
11		11 de desembre	L'Arboç del Penedès	Santa Llúcia
12	1995	6 d'agost	Vilanova i la Geltrú	Festa Major
13		15 d'agost	La Bisbal del Penedès	Mare de Déu d'Agost
14		27 d'agost	L'Arboç del Penedès	Festa Major
15		30 d'agost	Vilafranca del Penedès	Sant Fèlix
16		31 d'agost	Vilafranca del Penedès	Sant Ramon
17		17 de setembre	Terrassa	Emili Miró
18		24 de setembre	Barcelona	La Mercè
19	1996	27 de juliol	Mataró	Les Santes
20		25 d'agost	L'Arboç del Penedès	Festa Major
21		31 d'agost	Vilafranca del Penedès	Sant Ramon
22		29 de setembre	Vilafranca del Penedès	Sant Miquel
23		6 d'octubre	Tarragona	Concurs de Castells
24		10 de novembre	Sitges	Jove Castellers de Sitges
25		24 de novembre	Vilanova i la Geltrú	Bordegassos de Vilanova
26	1997	27 de juliol	Mataró	Les Santes
27		2 d'agost	Vilanova i la Geltrú	Festa Major
28	1998	9 d'agost	Llorenç del Penedès	Festa Major
29		15 d'agost	La Bisbal del Penedès	Mare de Déu d'Agost
30		23 d'agost	L'Arboç del Penedès	Festa Major
31		27 de setembre	Vilafranca del Penedès	Sant Miquel
32		8 de novembre	Lleida	Castellers de Lleida
33	1999	1 d'agost	Vilanova i la Geltrú	Festa Major
34		31 d'agost	Vilafranca del Penedès	Sant Ramon
35		3 d'octubre	Reus	Mercadal
36	2000	22 de juliol	Mataró	Les Santes
37		30 de juliol	Vilanova i la Geltrú	Festa Major
38		15 d'agost	La Bisbal del Penedès	Mare de Déu d'Agost
39		20 d'agost	El Catllar	Festa Major
40		27 d'agost	Igualada	Festa Major
41		29 d'agost	Vilafranca del Penedès	Vigília de Festa Major
42		31 d'agost	Vilafranca del Penedès	Sant Ramon
43		24 de setembre	Reus	Misericòrdia
44		1 d'octubre	Vilafranca del Penedès	Sant Miquel
45	2001	15 de juliol	Sant Martí Sarroca	Festa Major
46		22 de juliol	Mataró	Les Santes
47		29 de juliol	Vilanova i la Geltrú	Festa Major
48		12 d'agost	Llorenç del Penedès	Festa Major
49		15 d'agost	La Bisbal del Penedès	Mare de Déu d'Agost
50		26 d'agost	L'Arboç del Penedès	Festa Major
51		29 d'agost	Vilafranca del Penedès	Vigília de Festa Major
52		31 d'agost	Vilafranca del Penedès	Sant Ramon
53		16 de setembre	Terrassa	Emili Miró
54		30 de setembre	Vilafranca del Penedès	Sant Miquel
55		7 d'octubre	Reus	Mercadal
56		14 d'octubre	Sants	Castellers de Sants
57		1 de novembre	Vilafranca del Penedès	Tots Sants

	ANY	DATA	POBLACIÓ	DIADA
58	2002	31 de maig	Vilafranca del Penedès	200 Castells de Nou Verds
59		14 de juliol	Torredembarra	Santa Rosalia
60		3 d'agost	Vilanova i la Geltrú	Festa Major
61		15 d'agost	La Bisbal del Penedès	Mare de Déu d'Agost
62		29 d'agost	Vilafranca del Penedès	Vigília de Festa Major
63		29 de setembre	Vilafranca del Penedès	Sant Miquel
64	2003	13 de juliol	Torredembarra	Santa Rosalia
65		20 de juliol	Mataró	Les Santes
66		15 d'agost	La Bisbal del Penedès	Mare de Déu d'Agost
67		24 d'agost	Igualada	Festa Major
68		31 d'agost	Vilafranca del Penedès	Sant Ramon
69		21 de setembre	Barcelona	La Mercè
70		28 de setembre	Vilafranca del Penedès	Sant Miquel
71		5 d'octubre	Reus	Mercadal
72	2004	4 de juliol	Vic	Festa Major
73		18 de juliol	Torredembarra	Santa Rosalia
74		25 de juliol	Mataró	Les Santes
75		15 d'agost	La Bisbal del Penedès	Mare de Déu d'Agost
76		22 d'agost	L'Arboç del Penedès	Festa Major
77		29 d'agost	Vilafranca del Penedès	Vigília de Festa Major
78		18 de setembre	Sitges	Santa Tecla
79		26 de setembre	Barcelona	La Mercè
80		1 de novembre	Vilafranca del Penedès	Tots Sants
81	2005	3 de juliol	Vic	Festa Major
82		17 de juliol	Torredembarra	Santa Rosalia
83		24 de juliol	Mataró	Les Santes
84		20 d'agost	Vilafranca del Penedès	Aniversari de Cal Figarot
85		28 d'agost	L'Arboç del Penedès	Festa Major
86		29 d'agost	Vilafranca del Penedès	Vigília de Festa Major
87		18 de setembre	Tarragona	Festa Major
88		25 de setembre	Barcelona	La Mercè
89		2 d'octubre	Reus	Mercadal
90		1 de novembre	Vilafranca del Penedès	Tots Sants
91	2006	2 de juliol	Vic	Festa Major
92		23 de juliol	Mataró	Les Santes
93		15 d'agost	La Bisbal del Penedès	Mare de Déu d'Agost
94		19 d'agost	Vilafranca del Penedès	Aniversari de Cal Figarot
95		27 d'agost	L'Arboç del Penedès	Festa Major
96		29 d'agost	Vilafranca del Penedès	Vigília de Festa Major
97		24 de setembre	Barcelona	La Mercè
98		21 d'octubre	Tarragona	L'Esperidió
99		29 d'octubre	Sitges	Jove Castellers de Sitges
100	2007	8 de juliol	Vic	Festa Major

Colles que han descarregat el quatre de nou amb folre

	Colla	Castells	Percentatge
1	Castellers de Vilafranca	100	35,10%
2	Minyons de Terrassa	69	24,21%
3	Colla Vella dels Xiquets de Valls	58	20,35%
4	Colla Joves dels Xiquets de Valls	42	14,74%
5	Colla Jove dels Xiquets de Tarragona	9	3,15%
6	Capgrossos de Mataró	6	2,10%
7	Castellers de Barcelona	1	0,35%
	Total	285	

Colla Jove dels Xiquets de Tarragona, nou; Capgrossos de Mataró, sis; Castellers de Barcelona, un. Dels dos-cent vint-i-cinc quates de nou amb folre descarregats per aquestes set colles, els verds n'han descarregat el 35% del total, els malves el 24,2%, els rosats el 20,3% i els vermells el 14,7%. Dues dades més a destacar: la colla de Cal Figarot té trenta-un quates de nou amb folre descarregats més que la colla de Terrassa i ha aconseguit descarregar-lo sola tants cops com les dues colles de Valls juntes. Admirable!

Les poblacions que han vist més vegades el quatre de nou amb folre verd descarregat són Vilafranca, en trenta-tres ocasions, la Bisbal, en nou, i l'Arboç i Mataró vuit vegades. El lloc on era més freqüent veure'l després de Vilafranca, era Vilanova, fins que la colla hi va deixar d'actuar el 2003. A dia d'avui, tres places ja han passat al davant de la de Vilanova, que l'ha vist en set ocasions, l'última l'agost de 2002.

Si, com diem, trenta-tres d'aquests castells s'han completat a Vilafranca, vint-i-nou s'han realitzat en poblacions del Penedès històric i trenta-vuit a d'altres places de Catalunya. El quatre de nou amb folre que s'ha aconseguit descarregar més

lluny de Cal Figarot és el de Lleida, l'any 1998, seguit dels descarregats a Vic i a Mataró. Menció especial té el que es va fer a Montserrat, ja que es tracta de l'únic castell de nou pisos que s'ha pogut veure a la plaça del monestir fins al dia d'avui. I encara més es mereix un capítol a part el que es va plantar a Vilafranca per la diada de Sant Ramon del 2001, el qual, per si fos poc, va ser acompanyat de forma simultània pel tres de nou amb folre, fet sense precedents i difícilment repetible! Val a dir que l'equip verd del quatre va «guanyar» a l'equip verd del tres en coronar i descarregar el seu castell en primer lloc (els motius per què el quatre va anar més ràpid que el tres no vénen ara al cas).

Com ja s'ha comentat, el primer quatre de nou amb folre dels verds es va descarregar

a Vilafranca la diada de Tots Sants de l'any 1990, el número 25 es va fer a Vilanova per la Festa Major del 1996, el número 50 es va fer a l'Arboç per la Festa Major del 2001, el 75 a la Bisbal per la Festa Major del 2004, i el 100 s'ha fet a Vic per la Festa Major del 2007, lloc on l'hem estrenat les darreres quatre temporades.

Sense cap mena de dubte, haver arribat a la xifra de cent quatre de nou amb folre descarregats és un gran èxit col·lectiu i ens omple a tots de satisfacció. Personalment, em considero afortunat d'haver pogut participar en cada un d'aquests castells, més de la meitat com a agulla i la resta com a lateral al folre.

Per molts anys Castellers de Vilafranca, i a continuar descarregant el quatre de nou amb folre!

Places que han vist el 4 de 9 f verd descarregat

Vilafranca del Penedès en 33 ocasions, La Bisbal del Penedès 9, L'Arboç del Penedès 8, Mataró 8, Vilanova i la Geltrú 7, Barcelona 5, Reus 5, Tarragona 4, Torredembarra 4, Vic 4, Sitges 3, Terrassa 2, Igualada 2, Montserrat 1, Lleida 1, El Catllar 1, Sant Martí Sarroca 1, Llorenç del Penedès 1 i Sants 1.

INSTAL·LACIONS

Electricitat
Aigua-gas
Domòtica
Calefacció
Aire condicionat
Aparells a pressió

ENERGIA SOLAR TÈRMICA

Descobreixi
quant es pot estalviar!!

ENGINYERIA

Projectes
Legalitzacions
Direcció d'obres
Sistemes intel·ligents
Automatització
Energia solar

CERTIFICAT d'assegurament de la QUALITAT: ISO 9001:2000

CERTIFICAT de protecció del MEDI AMBIENT: ISO 14001:1996

Rambla de la Girada, 3 · Tel. i fax 93 890 20 72
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS · instatec@instatec.net

Ser distingit casteller de soca-rel

Miquel Ferret

Des que l'any 1974 es va instaurar el títol honorífic casteller de soca-rel, setanta-set castellers han rebut la distinció.

Aquest premi es va crear per mostrar públicament el reconeixement a la feina feta, al compromís i a la dedicació al llarg dels anys de certs castellers pel bé de la colla. En aquesta distinció, no només es valoren els mèrits estrictament castellers, sinó també el grau d'implicació de les persones en el funcionament institucional i en la dinamització de les diverses activitats de l'entitat.

El casteller soca-rel va sorgir el 1974 a iniciativa del Patronat de Castells, quan era cap de colla el Gabi Martínez, i es tracta del primer premi d'aquestes característiques en el món casteller. Posteriorment, altres colles han creat distincions similars per als seus castellers més destacats. Parlem, doncs, d'una distinció que té molta solera i que s'ha atorgat ininterrompudament durant trenta-tres anys al final de cada temporada dels verds. Val a dir que cap any el premi ha quedat desert i això no deixa de ser un bon senyal del grau de fortalesa i vitalitat de la colla Castellers de Vilafranca.

Durant els primers anys aquesta distinció es lliurava en la diada de la colla a peu de plaça, un cop finalitzada l'actuació. Va ser a partir de l'any 1994 que es va decidir lliurar el premi en el marc del sopar de final de temporada. És així com la camisa verda va ser substituïda per la corbata i l'americana en la vestimenta dels premiats i les sentides paraules del cap de colla, envoltat de castellers curiosos, van ser reemplaçades per l'exultant presentació de l'*speaker* acabat el sopar.

Del 1974 al 1997, el premi es lliurava cada any a dos membres de la colla, tret de l'any 1978 en què, amb motiu del 30è aniversari de la colla, l'Oriol Rossell el va rebre a títol honorífic com a fundador, i el 1990, que el Carles Domènech, després d'haver lliurat ell mateix trenta-tres castellers de soca-rel, el va rebre per sorpresa i amb caràcter extraordinari per la seva trajectòria com a cap de colla durant setze anys. Així, en aquests dos anys van ser tres els castellers premiats. El 1998, amb motiu del 50è aniversari de la colla, van ser quatre els distingits i, excepcionalment, també van ser quatre l'any 2001. En els darrers anys la tònica habitual ha estat guardonar tres castellers cada any.

Com són els soca-rels

Si donem un cop d'ull a la posició que han ocupat i ocupen en el castell els premiats, observem que vint-i-set han estat castellers de tronç; trenta-vuit, castellers de pinya (agulles, crosses, cordons, vents, laterals, primeres mans, etc.); onze són

Cada any es fa un sopar que convoca tot els castellers de soca-rel. A la imatge, els soca-rels que van participar al del 2006 al pati de Cal Figarot. Foto: Xavier Carrasco

baixos, i un és graller. Entre els distingits, hi trobem diversos caps de colla, sotscap de colla, presidents, vicepresidents, secretaris, tesorers, caps de pinya, responsables de canalla, dinamitzadors culturals, responsables de manteniment, relacions públiques, redactor de EL FIGAROT, graller, etc. Cadascú amb responsabilitats diferents, però totes importants i necessàries per al bon funcionament de la colla.

Fins ara, la distinció ha recaigut en el pare i en el fill castellers en tres ocasions: el Francesc Martínez i el Gabi Martínez; el Jordi Mir i el Jordi Mir, i el Josep Miret i el David Miret. De germans castellers de soca-rel, en trobem dos: els Galofré, el Josep i el Lluís, i els Torné, el Joan i el Pere Joan. De moment, les dues úniques dones castelleres de soca-rel són l'Eugènia Balcells, que el va rebre el 2002, i la Clara Vallvé, que el va rebre en la darrera edició. Esperem que més dones es vagin afegint a la llista d'acord amb la seva implicació amb la colla. La persona que ha rebut la distinció més jove és el Jordi Bustos, que ho va fer quan tenia vint-i-vuit anys; seguit de l'Antonio Pérez, que en tenia trenta, i el David Miret, trenta-dos. La persona més gran que va rebre el guardó va ser el Francesc Martínez,

que va ser distingit quan tenia setanta-nou anys; seguit del Josep Ricarte, que en tenia setanta-tres, i el Jaume Martí, amb seixanta-nou anys. Els castellers de soca-rel més veterans són l'Oriol Rossell i el Josep Solé, que tenen vuitanta-vuit anys, seguits de l'Isidre Giménez, que en té vuitanta-set. Del total de castellers de soca-rel, catorze ja no són entre nosaltres.

Com a anècdota cal esmentar que l'excap de colla, Lluís Giménez, després de rebre el títol de casteller de soca-rel el 1985, el va tornar a rebre, per un lapsus de l'organització, el 1988. Per altra banda, l'únic casteller de soca-rel que s'ha adreçat per escrit a la colla en agraïment per la distinció rebuda ha estat el casteller i graller Jaume Rafecas (vegeu EL FIGAROT núm. 20-21, del juliol de 1994, "Carta d'un casteller/graller agraït").

En definitiva, durant els cinquanta-vuit anys d'història dels Castellers de Vilafranca, en trenta-tres s'ha donat la distinció del casteller de soca-rel i l'han rebuda setanta-set persones, que han fet i continuen fent gran la nostra colla. Esperem que rebre aquesta distinció sigui per a tots els castellers un estímul i que no se'n perdi la mena.

Els setanta-set castellers de soca-rel

Any	Nom i cognoms	Àlies	Any de naixement	Posició
1974	Pere Ciuró i Rull	Sigró	(1928-1995)	Tronc
	Antolín Giménez i Ojeda		(1933)	Tronc
1975	Joan Solé i Martorell		(1944)	Pinya
	Fèlix Estadella i Ribera	Feis	(1931-1999)	Baix
1976	Joan Bolet i Mateu	Garça	(1921-1997)	Tronc
	Joan Sol i Rovira		(1919-1986)	Pinya
1977	Isidre Giménez i Pérez	Isidro	(1920)	Pinya
	Dimas Jiménez i Garcia		(1922-2005)	Pinya
1978	Francesc Mallofré i Castillo	Cisco no ploris	(1938)	Tronc/Baix
	Ramon Giménez i Ojeda	Ramonet	(1937)	Tronc
	Oriol Rossell i Almirall	Mascle de Sant Marçal	(1919)	Tronc
1979	Jaume Palau i Amell	Pare Palau	(1927)	Baix
	Isidor Rubio i Giménez		(1927-1983)	Tronc/Pinya
1980	Josep Miret i Pujol	Cicuta	(1944)	Tronc/Pinya
	Gabriel Martínez i Escofet	Gabi	(1937-1986)	Tronc
1981	Alejo Fleitas i Moreno		(1920-1992)	Pinya
	Josep Ricarte i Grau		(1908-2004)	Pinya
1982	Cosme Milà i Atset	Parent	(1927)	Pinya
	Francesc Miró i Martín		(1924-2006)	Tronc/Pinya
1983	Francesc Martínez i Novella		(1904-1999)	Pinya
	Josep Solé i Freixa		(1919)	Pinya
1984	Jaume Raventós i Guilera	Jaume del Rapit	(1938)	Tronc
	Josep Galofré i Mestre		(1947)	Tronc/Pinya
1985	Jordi Pallarès i Mestres		(1932-1999)	Pinya
	Lluís Giménez i Noguera		(1942-1999)	Tronc
1986	Ricard Aranda i Arguimbau	Rissus	(1939)	Tronc
	Joan Torné i Cols	Guapu	(1943)	Tronc
1987	Jaume Clavé i Fernández		(1951)	Pinya
	Guillem Brugal i Gallego		(1944)	Pinya
1988	Josep Just i Quer		(1940)	Pinya
	Lluís Giménez i Noguera		(1942-1999)	Tronc
1989	Santi Diaz i Giralt	Serenet	(1948)	Baix
	Ramon Ventura i Arnabat		(1938-1994)	Baix
1990	Pedro García i Grijota		(1934)	Baix
	Francesc Moreno i Luque	Melilla	(1950)	Tronc
	Carles Domènech i Soler	Mènec	(1936)	Tronc
1991	Josep Julià i Torrents	Xaconet	(1951)	Tronc/Pinya
	Joan Pérez i Castejón		(1937)	Tronc
1992	Jordi Mir i Farré	Papa	(1930)	Pinya
	Josep Maria Mateu i Ollé		(1943)	Tronc

JOANFER i FILLS

P L A N X I S T E R I A , S L

REPARACIÓ DE TURISMES I FURGONETES EN GENERAL

c/ Mare Ràfols, 5 - Tel. i fax 93 817 03 25 - 08720 VILAFRANCA DEL PENEDES

Any	Nom i cognoms	Àlies	Any de naixement	Posició
1993	Josep Carbó i Salvà Jaume Rafecas i Ruiz	Màgnum	(1945) (1957)	Pinya Graller/Pinya
1994	Jaume Boquera i Sánchez Jordi Ferré i Carbonell	Capità Campaner	(1953) (1951)	Tronc Baix
1995	Joan Montserrat i Brun Joan Fradera i Bosch	Buana	(1935) (1953)	Pinya Pinya
1996	Ildefons Soler i Soler Àngel Grau i Ribas	Alfonso Pare Grau	(1943) (1950)	Pinya Pinya
1997	Josep Requena i Figueres Fèlix Balañà i Montaner	Balantains	(1955) (1952)	Baix Pinya
1998	Josep Mestres i Mercadé Pere Giménez i Gutiérrez Xavier Bages i Gallego Eloi Miralles i Figueres	Pedrito Xavi de Guardiola Rabassó	(1953) (1964) (1956) (1945)	Pinya Tronc Tronc Pinya
1999	Josep Masó i Llop Joan Vallès i Petit		(1949) (1941)	Tronc Pinya
2000	Lluís Raventós i Vilapua Josep Mateu i Carbó Fèlix Morgades i Gallart	Lluís de Vilobí Mateu Gros	(1955) (1961) (1944)	Pinya Pinya Pinya
2001	Vicenç Yuste de Frutos Lluís Galofré i Mestre Joan Soler i Parera Lluís Molas i Mata	Vasco	(1956) (1961) (1952) (1954)	Tronc/Pinya Pinya Pinya Baix
2002	Jordi Mir i Solé Eugènia Balcells i Ventura David Miret i Rovira	Nen La Requena Zubi	(1961) (1959) (1970)	Pinya Pinya Pinya
2003	Pere Joan Torné i Cols Salvador Montaner i Urpí Gabriel Senabre i Via	Guapu Petit Salvi Biel	(1951) (1966) (1961)	Pinya Pinya Pinya
2004	Àlex Sánchez-Granados i Prieto Antonio José Pérez i Aguilera Josep Miquel Martínez i Camús		(1967) (1974) (1967)	Pinya Tronc Baix
2005	Jaume Martí i Olivella Julià Bedmar i Franco Jordi Bustos i Ferrer	Durich Perdiu	(1936) (1943) (1977)	Pinya Baix Tronc/Baix
2006	Carles Mata i París Clara Vallvé i Valeri Salvador Casas i Moreno		(1948) (1970) (1958)	Pinya Pinya Baix

MARBRES MASÓ S.L.

Decora amb marbres de qualitat!

Avda. Vilafranca, 7 · Pol. Ind Sant Pere Molanta · Vilafranca · Tel 93 818 04 60 · Fax 93 818 04 94

www.marbresmaso.com info@marbresmaso.com

Logos: Quarella, COMPAC, SILESTONE

PINTURA INDUSTRIAL I DECORATIVA

Jordi Estrany Sànchez

c/ General Vallès, 21 2n

Tel. 93 890 06 21 · Mòbil 670 22 45 55

08720 Vilafranca del Penedès

Barcelona

restaurant • pizzeria

la trebbia

cuina artesanal

plaça de la sardana 3 • vilafranca del penedès • 93 817 1399

Supervverd

Viatge a Tenerife

Un any més, la canalla de la colla que la temporada 2006 va assolir castells de nou pisos, ha fet un viatge que, aquesta vegada, ha tingut com a destinació l'illa de Tenerife, del 2 al 5 de juliol.

La canalla va visitar els llocs més característics de l'illa com Santa Cruz, Puerto de la Cruz, els Lagos Martiánez i, no cal dir-ho, el Teide, el pic més alt de l'Estat espanyol, on amb el telefèric van arribar als 3.555 m d'altitud (a uns 200 metres del cràter).

A més a més, van gaudir d'un dia sencer al parc aquàtic Aqualand de Costa Adeje, amb espectacle inclòs al dofinari, i d'estones d'oci (piscina i més piscina...) a l'hotel on s'allotjaven a la zona sud de Tenerife.

Anècdotes? També. De trasllat de l'hotel cap a l'aeroport de Tenerife Nord, la «guagua» (com en diuen ells d'un autocar) es va avariar a mitja autovia. Maleta a la mà i cap a la «cuneta». Per sort, van fer ràpidament el canvi amb temps suficient per agafar l'avió. «Cosas de las guaguas...».

El Figa-rot

Suplement humorístic

Sodoma i Gomorra

Veient unes posicions tan impúdiques només se'ns acut que són uns castellers que fa temps que no tenen cap alegria o bé que estan fent l'últim assaig abans de començar una gira per Sodoma i Gomorra (i deuen «muntar» un espadat de quatre carregat pels darreres i amorrat al piló). No ens volem ni imaginar que s'estan preparant per tirar un castell de nou... a Vic, posem per cas...

Qui té duros fuma puros

De sobres sabem que un dels atractius de les colles de castells és la gent de tota mena que s'hi barreja. En aquest batibull d'humanitat, hi ha castellers -i castelleres- de totes les edats i, en conseqüència, hi observem hàbits, costums i maneres de fer propis de cada generació. Tot plegat s'aprecia clarament contemplant el tradicional puro que s'està fumant un veterà casteller de la colla, acompanyat -no en dubtem gens ni mica- de l'inseparable cafè i l'obligada copa amb què des de temps remots acabem un bon àpat les persones de vida, si realment presumeixen de tal condició; i el comparem amb l'habitual carona que fan els joves d'avui en dia quan, després d'un bocata i una birra, es disposen a fotre's un monumental *petardillo*. I és que ja se sap que «qui té duros fuma puros, i qui no en té fuma paper».

Amistats perilloses

Diu el refrany que, «qui va amb un coix, al cap d'un any, ja en són dos». Fixeu-vos, si no, en aquests tres castellers de la colla, units incondicionalment pel color verd de la camisa castellerà i, en canvi, adversaris irrenconciliables en les amors i passions futboleres. Bé, això és el que ens pensàvem fins ara. Els dos de l'esquerra, ningú no s'estranya de veure'ls d'aïtal faisó (és provada la condició de periquitos convençuts del Perri i el Faust), però, de la compromesa situació en què hem enxampat l'Urtiç, encara no ens en sabem avenir.

Culer des que el van parir, soci de tribuna, devot dels colors blau i grana, i ara resulta que el frec a frec que inevitablement porten els castells i el fet de retratar-se tantes vegades junts li han fet perdre la xaveta. Està ben vist que la força dels castells és abassegadora. (Si us plau: sigueu conscients de les bestieses i mentides que es publiquen a la secció on sou -haurien de fotre els autors a la presó- i, a partir d'ara, no us mireu malament la innocent i infortunada víctima de les nostres males arts, que ja se sap que hi ha uns colors que no es canvien mai a la vida: els de l'equip de futbol i els de la colla castellerà -o no...-).

Antonio Ruiz de la Prada

A la colla, hi tenim mecànics, pintors, gestors, administratius, mestres, espadenyers i fins i tot algun funcionari.

En aquesta «fauna», hi ha els que destaquen per la creativitat i destresa artística, entre els quals sobresurt l'Antonio, un home imaginatiu i ple de sensibilitat, que ens ha sorprès a tots en una faceta desconeguda: la de dissenyador de moda. Aquí el teniu presentant la seva nova col·lecció estiu-hivern. Disseny actuals per a l'home d'avui dia, colors blancs barrejats amb tons verds, sobre vermells amb punts blancs, tot combinat amb complements negres. Un vestuari molt més llampant i atractiu que el trist i monòton color blanc merengón. Antonio, definitivament, ens agrada més de casteller.

GALERIA FRONTE

L'holandès exorbitant

La Martirio de Cal Figarot

Antologia de frases que han fet història

Frase: Calla burro i acota el cap!

Autor: Salvador Muntané Salvi

Moment: Assaig a la plaça de la Vila, previ al concurs de castells de Tarragona de 1998.

Cal remarcar que la frase en qüestió ha estat proferida en multitud d'ocasions pel seu mateix autor, tot i que potser menys que la variant "ja entren dosos, comenceu a acotar els caps que vénen", moments abans de rebre la impactant llenya del castell de torn. I ben cert que cal acotar-los quan un vent o primeres mans tan experimentat com el Salvi, amb aquella alegria que el caracteritza, adverteix que el castell no va bé. Tornant al tema que ens ocupa, el Salvi (no cal dir-ho!) anava de vent al "forro" de la prova del cinc de nou que va posar dosos a l'assaig esmentat quan el casteller que portava al darrere, que no estava gaire per la feina en aquell moment o badava pendent d'altres detalls i no del fet que tot anava de banda a banda, va preguntar-li innocentment al Salvi si el castell pujava bé i va ser concloentment respost amb l'antològica, descriptiva i entenedora frase que ens ocupa. Cal recordar que aquella temporada no vam ni intentar el cinc de vuit i que aquell posterior cinc de nou carregat va valer el primer premi del concurs.

Frederic Cuscó guanya la primera edició del premi Oriol Rossell

El mes de gener passat, Cal Figarot va acollir una intensa activitat cultural ja que s'hi van lliurar els guardons de diferents premis literaris que convoca la colla, entre els quals destacava el premi de poesia Oriol Rossell perquè era la primera vegada que es convocava. El vilafranquí Frederic Cuscó va guanyar aquesta primera edició, amb l'obra *Sota el mateix cel*. De la seva banda, la també vilafranquina (i castellera) Olga Àlvarez es va endur el primer premi del setè certamen literari de poesia castellera i Laia Ibàñez, una altra vilafranquina que fa cinquè de primària a l'escola Sant Elies, va guanyar el premi Enxaneta.

Primera edició

El premi de poesia Oriol Rossell és un certamen de tema lliure que pretén traspasar la frontera de les comarques penedesenques. Certament, s'ha de dir que en la primera edició va aconseguir l'objectiu perquè s'hi van presentar obres d'autors de Reus, Barcelona, Malgrat de Mar, Mollet, Girona, Blanes, Badalona o Mallorca, entre d'altres indrets dels Països Catalans.

Com hem indicat abans, el jurat va atorgar el màxim guardó al poemari *Sota el mateix cel*, presentat amb el lema Cercamón, obra de Frederic Cuscó. El mateix autor va llegir un fragment dels seus poemes després de recollir el premi. També es va donar un accèssit a l'obra finalista, *Estació d'infern*, de Joan Carles González, de Mataró. A més de l'obra premiada i la finalista, els membres del jurat van coincidir a valorar la qualitat literària i l'originalitat d'algunes altres obres.

El guanyador del premi va rebre 600 euros i una faixa amb el mocador casteller pintat a mà en seda. A més, l'Editorial Omicron ha publicat el poemari guanyador dins la seva edició poètica de luxe. La portada del llibre és obra d'Olga Xirinacs i el volum va sortir per Sant Jordi.

Més premis

Pel que fa al setè 7è certamen literari de poesia castellera, que valora tant l'estructura poètica i la composició de les obres com l'adequada projecció literària del fet casteller, la guanyadora va ser Olga Àlvarez. També es va donar un accèssit a Santi Mas.

Finalment, també es van lliurar els premis del tercer certamen literari Aleta, de literatura infantil sobre tema casteller. El primer premi, Enxaneta, va ser per al poema *La plaça de la Vila*, de Laia Ibàñez. El segon premi, Aixecador, se'l va endur l'obra *El castell presumit*, de Marta Pons, una alumna de sisè de primària de Sant Elies. Hi va haver un accèssit per *Hem guanyat*, de Clàudia Soriano, una altra alumna de Sant Elies.

Altres premis que es van donar van ser: el d'il·lustració d'imatges castelleres, que va guanyar Montserrat Bel, de segon de primària del col·legi de Sant Elies; un premi especial a un treball que es va presentar amb el pseudònim Llop, de l'Escola Montagut, i el premi especial de treball literari il·lustrat, que es va endur *El castell que quasi mai acaba*, de l'alumne de tercer de primària de l'Escola Montagut, Arnau Soler.

Fotos: Fèlix Miró

CASTELLS A BANDA

Foto: Fèlix Miró

Foto: Fèlix Miró

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Raquel Tarrés/CdV

Foto: Fèlix Miró

Foto: Ed's

1. Pedalada Verda 2006
2. Oferiment del trofeu del concurs a la Vila
3. Carles Mata, Clara Vallvé i Salvador Casas, soca-rels 2006
4. Calçotada Verda 2007
5. Curset de tast de vins a Cal Figarot
6. Classe de previsió i Body-pam casteller
7. Expedició al Kilimanjaro
8. Expedició a l'Aconcagua

Foto: Marta Cabré

Foto: Toni Bach

L'altra cara dels castellers Eloi Martí Reverté

Miquel Gallart

«Córrer la Marathon des Sables, més que dur, és inhumà»

L'Eloi Martí és un home que ha mamat castells des de petit. Son pare, en Jaume, és un dels castellers veterans de la colla, amb guardó soca-rel inclòs. Son cunyat, en Xavi Pujol, ha estat també un casteller destacat. Amb tot, l'entrada a la colla amb camisa no va ser fins a l'any 2000, en bona part per culpa de les diverses aficions que té, algunes de les quals són gairebé incompatibles amb els castells, sobretot a l'estiu. I és que l'Eloi és el timbaler de la «mítica» colla Grallers de l'Acord, de Vilanova, i, és clar, el calendari de festes majors sovint feia impossible una mínima presència a les sortides. L'altra afició de l'Eloi és córrer, córrer de debò. Fa uns quants anys ens va sorprendre preparant-se per fer una mitja marató. Després de fer una evolució a través de diverses modalitats de carreres de fons, l'any passat va arribar al sostre de les carreres d'ultrafons corrent la legendària Marathon des Sables.

Quan fa de la teva primera mitja marató i on la vas córrer?

«Va ser el gener de 1996, a Granollers».

Quins records en tens, d'aquells inicis?

«A mi l'esport sempre m'ha agradat practicar-lo i, com que els reptes personals sempre m'han motivat, vaig decidir fer una mitja marató. Me'n recordo molt, d'aquell moment. A més, vaig coincidir amb bastants castellers en aquell mitja de Granollers. I recordo que vaig fer 1 hora i 42 minuts».

I en aquests moments, quantes mitges has corregut, aproximadament?

«Exactament, cinquanta-set mitges, a data d'avui (5 de juliol de 2007)».

Després va venir el salt a la marató. Com va anar això?

«Va ser l'abril del 97 a Barcelona. Per mi era un gran repte i recordo que em feia molt de respecte la distància, però després de patir molt vaig acabar-la, amb un temps de 3 hores i 24 minuts. Va ser un gran dia i vaig tenir una gran satisfacció personal».

Amb sinceritat, disfrutes corrent?

«Sí, l'esport m'agrada molt i córrer és esport pur i dur. Disfruto patint, encara que soni malament. Aquest esport sense el patiment no té sentit; és un esport de fons i resistència. També m'agrada sortir sol quan entreno i llavors aprofito per pensar».

De maratons, pel que sabem, en portes unes quantes. De quina guardes més bon record?

«Fins ara he fet catorze maratons. Nova York és la marató per excel·lència, però París, Londres i Berlín també són grans maratons en l'àmbit mundial. Guardo un gran record de Roma ja que va ser una gran experiència fer-la amb la Mireia. També m'agradaria destacar Donostia, que és on tinc la millor marca (3 hores i 16 minuts) i la marató de l'Aneto, per la seva duresa. I Praga, per la seva bellesa».

La marató de Nova York és segurament la més mediàtica del món, i això fa que tingui les inscripcions limitades. Sabem que n'hi ha un nombre per país i que se sortegen. Tu al segon intent ja vas aconseguir anar-hi. Et consideres un home afortunat?

«Sí, però penso que la sort l'has de buscar; les coses no passen perquè sí».

Després de córrer tantes maratons, va arribar la supermarató des Sables. Necessitaves un al·licient

a la teva vida, t'avorries, volies sortir a la pàgina de successos?

«Em va atreure l'aventura que suposava fer-la. També era un repte personal. Quan ho vaig veure per la tele em va seduir. Llavors vaig pensar que fer-ho deuria ser una gran experiència. Em vaig informar, em van dir el que costava (3.000 euros, aproximadament) i m'ho vaig treure del cap. Però al cap de dos o tres anys, m'ho vaig tornar a plantejar fins que em vaig decidir a fer-la l'any passat».

Per als no iniciats, que coi és la Marathon des Sables?

«És una prova per etapes d'autosuficiència alimentària que es fa al sud del Marroc, al desert del Sàhara. La distància total és de 230 quilòmetres, que es divideixen en sis etapes en set dies (28, 35, 37, 72, 42 i 15 quilòmetres) i amb temperatures superiors als 40 °C. Tot el que necessites ho has de dur a sobre en una motxilla que el primer dia pesava uns 7 quilos: menjar per a set dies (bàsicament liofilitzats i barretes energètiques), un fogonet, un sac de dormir, un kit de supervivència i poca cosa més. L'organització només et dona aigua i prou. Dorms a terra, no hi ha dutxes... i l'endemà, tornem-hi. No hi ha temps de recuperar-te. Per això és tan dura aquesta prova».

Resumeix-nos la teva experiència a la Marathon des Sables.

«És el més dur que he fet: més que dur, és inhumà. Hi ha moments en què et trobes al límit psicològic, fins i tot més que físic. Ser al mig del desert, no poder més i no veure la fi. Vaig acabar molt malament dels peus, amb llagues importants, i vaig perdre vuit ungles dels peus. Però també hi ha la part positiva, com ara la convivència amb els altres corredors, que va ser molt bona, o també les vistes del desert, que són realment espectaculars».

Ho repetiries? Ho repetiràs?

«Sincerament no ho sé. Prefereixo no respondre. D'entrada et diria que no, però, quan veig el vídeo, m'agafen ganes de tornar-hi, tot i que sóc conscient que vaig patir molt».

Canviem de tema radicalment. La percussió. Quan vas començar amb això del timbal?

«Buf! Ara fa vint-i-quatre anys. Quan en tenia deu, ja feia classes amb el Guillem Noya i als onze ja tocava amb colles de grallers de Vilafranca. Als setze anys vaig començar a anar amb la colla Grallers de l'Acord, de Vilanova».

La teva colla de tota la vida, els Grallers de l'Acord, gairebé han deixat de tocar. Us heu jubilat ja?

«No, però hem afluixat molt el ritme i ara toquem molt menys. D'entrada no pensem deixar-ho, però també hem de deixar pas als joves, als més joves, vull dir. No ens podem queixar de la feina feta».

I per acabar, un apunt familiar. L'agost de l'any 2005 la Mireia i tu va tenir dues precioses bessones, la Marina i la Núria, mar i muntanya com diu vosaltres. Com es conviu amb tres dones?

«Un home rodejat de tres dones estarà sempre molt ben cuidat. Per nosaltres, tenir bessones ha estat un fet molt especial i estem tenint experiències úniques i sorprenents cada dia que passa. De fet, això de tenir bessones va ser un motiu de satisfacció ja que era un desig que havíem comentat».

Butlletí dels Castellers de Vilafranca número 3/

PERSONES AL SERVEI DE PERSONES.

Som **Caixa Penedès**,

amb un gran equip de professionals

i més de 630 oficines.

T'oferim un servei amb les

tecnologies més avançades

i productes amb les solucions que

s'adapten a les teves necessitats.

Volem estar **sempre molt a prop teu**

i reinvertir en benefici de la societat.

